ΣΦΑΙΡΑ

ΕΤΟΣ 7ον ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 318 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ | ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ—ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50

ΕΙΣ ΤΗΝ 8ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ

ΓΙΑΤΙ ΕΓΙΝΕ ΛΗΣΤΗΣ Ο ΓΙΑΓΚΟΥΛΑΣ

ΥΠΗΡΞΕ ΤΟ ΘΥΜΑ ΜΙΑΣ ΤΡΟΜΕΡΑΣ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΩΣ

ΤΟ ΑΡΝΙ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΛΥΚΟΣ

Η ΜΟΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΤΡΟΜΕΡΟΥ ΛΗΣΤΑΡΧΟΥ

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΜΙΑΣ ΣΚΟΤΕΙΝΗΣ

ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

ΟΣΑ ΕΓΡΑΦΗΣΑΝ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΦΩΤΗ ΓΙΑΓΚΟΥΛΑ

ΕΙΝΑΙ ΜΥΘΕΥΜΑΤΑ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΙΝΕ Η ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΗ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»

ΕΙΣ ΤΗΝ 8ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΦΩΤΗΣ ΓΙΑΓΚΟΥΛΑΣ ΠΡΙΝ ΑΚΟΜΗ ΓΙΝΗ ΛΗΣΤΗΣ

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΓΚΟΥΛΑ

Τῇ 25 Φεβρουαρίου 1925 .... [illegible]

[illegible]

[illegible]

Φ. Γιαγκούλας

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερουμένων πρὸς διάσημον ἐκ Κωσταντινουπόλεως νοομάντην καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλῆρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια

Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζάκι

Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαραχτῆρος.

Συνενεννόησις δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράψατε, Νοομάντην, γραφεῖα «Σφαίρας» ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἑκάστην ἐπιστολην.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης γνωρίζω ὅτι, δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁρισθὲν ἀντίτιμον.

ΛΕΩΝΟΡΑΝ: Πολὺ ἀμφιβάλλετε διὰ τὰ αἰσθήματά του καὶ δὲν ἔχετε ἄδικον. Οὐδέποτε ὑπῆρξεν εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας. Ἡ ἐν γένει συμπεριφορά του ἀπέναντί σας σᾶς ἔκαμε νὰ διστάζετε. Ἡ ἀσθένειά σας παροδική. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 18 ἔτη. Ἡ γνωστή σας κυρία δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ νέου, θὰ ὑποστῇ ὅμως μίαν μεγάλην ἐρωτικὴν περιπέτειαν. Γάμον δι' ὑμᾶς δὲν διαβλέπω. Διαβλέπω ταξείδιον σύντομον.

Δ. Κ· Π. 80, Πειραιᾶ: Γάμος ἐξ ἔρωτος, ὁ ὁποῖος θ' ἀποβῇ εὐτυχέστατος δι' ὑμᾶς. Μὴ ὑπολογίζετε πλέον εἰς τὴν νέαν τῆς Κων]πόλεως. Οἱ οἰκεῖοι καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἤρχοντο ταχέως πλησίον σας. Δυστυχοῦν. Βελτίωσις οἰκονομικῆς καταστάσεως μετὰ τὸν γάμον.

Τὸ πνεῦμα τῆς μητρός σας δὲν ὑπακούει εἰς τὴν πρόσκλησίν μου.

ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΝ, Πάτρας: Τὸ ὄνειρό σας σημαίνει, ὅτι θὰ γνωρισθῆτε μὲ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς γίνῃ προσφιλές. Ἐξ αἰτίας τοῦ προσώπου τούτου θὰ δοκιμάσετε μεγάλας συγκινήσεις, ἐν τέλει ὅμως θὰ σᾶς καταστήσῃ εὐτυχῆ.

ΓΙΑΝΝΗΝ ΗΛΙΟΒΑΣΙΑΝ, Λοζάνην: Ἡ ἐργασία σας δὲν θὰ εὐνδωθῇ, λόγῳ τῆς μεγάλης ἐπιπολαιότητος τοῦ χαρακτῆρος Β. Ἡ μήτηρ σας θὰ ἀποθάνῃ ταχέως. Γάμον δὲν διαβλέπω Τὸ μέλλον ὅμως, τὸ ἀπώτερον μέλλον, σᾶς ἐπιφυλάσσει μίαν γλυκεῖαν παρηγορίαν.

MYOSOTYS, Κοζάνην: Τὸ παρελθόν σας πλῆρες τρικυμιῶν καὶ οἰκογενειακῶν ἀνωμαλιῶν Μία ἀποτυχία εἰς κάποιον ἔρωτα, σᾶς ἐστοίχισε παρὰ πολύ. Γάμον δὲν διαβλέπω. Θὰ ζήσετε ἐν ὅλῳ 39 ἔτη. Τὸ μέλλον σας οὐχὶ εὐτυχέστερον τοῦ παρελθόντος Β. Οἱ γονεῖς σας θὰ ζήσουν καὶ κατόπιν ὑμῶν.

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΗΝ: Ἀπὸ τὸν Δημήτριον μὴ ἐλπίζετε γάμον. Ἡ οἰκονομική του κατάστασις εἶναι τοιαύτη, ὥστε τὸν ἐμποδίζει ν' ἀποφασίσῃ γάμον. Τοῦτο ὅμως πιστεύσατε, ὅτι τὸν θλίβει παρὰ πολύ, διότι σᾶς ἀγαπᾷ σοβαρῶς. Μὴ ἀπογοητεύεσθε ὅμως. Τὸ μέλλον σᾶς ἐπιφυλάσσει μίαν εὐτυχίαν. Ὁ Γεώργιος θὰ σᾶς σώσῃ.

ΛΟΜΠΕΛ. ΠΕΛ., Ἰκαρίαν: Καὶ εἰς τὴν νέαν σας ἐρωτικὴν ἐπιχείρισιν ἡ ἀποτυχία τὴν ἀναμένει. Χρειάζονται σπουδαῖοι ὑπολογισμοί, πρὸς παντὸς χρειάζεται ψυχραιμία καὶ ἀκριβὴς στάθμισις τῶν πραγμάτων, διὰ νὰ διατηρηθῇ καὶ προκύψῃ ἕνας ἔρως. Αὐτὰ ὅμως λείπουν ἀπὸ σᾶς, ὁ ὁποῖος εἶσθε πολὺ εὐαίσθητος καὶ τρυφερός, ἀλλὰ καὶ ἐπιπόλαιος καὶ ἀφελής. Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι οὐδέποτε θὰ κατορθώσετε νὰ διατηρήσετε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐνδιαφέροντος τὸν ἔρωτα τῆς γυναικός.

ΟΥΡΑΝΟΞΥΣΤΗΝ: Ἀποτυχία ἀναμένει τὰς ἐπιχειρήσεις σας, καὶ ζημία μεγάλη. Ἐγκαταλείψατε τὸ ἐπάγγελμα αὐτό.

Α. Μ. Β, Πειραιᾶ: Γάμον μὲ τὸ προσφιλὲς πρόσωπον δὲν διαβλέπω. Σᾶς ἀρέσουν ὑπερβολικὰ αἱ ἐρωτικαὶ περιπέτειαι. Ὑπήρξατε ὅμως ἀνέκαθεν ἄπιστος εἰς τοὺς ἔρωτάς σας, καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἀφορμή, ὅτι δεν σᾶς ἐμπιστεύονται πλέον. Οἱ ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἀδελφοί σας θὰ θὰ ἐπιστρέψουν.

ΠΕΤΡΙΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ: Σᾶς ἀγαπᾷ πραγματικά, πλὴν ἔχει μερικὲς ἀμφιβολίες διὰ τὴν ἰδικήν σας εἰλικρίνειαν. Θὰ τὸν ὑπανδρευθῆτε. Ἐχθροὺς ἔχετε, ἰδίως ρύο νέους, οἱ ὁποῖοι σᾶς εἶχον κάποτε ἀγαπήσει Ὑπανδρευομένη θὰ εὐτυχίσετε, ἀρκεῖ νὰ εἶσθε καλῆς πίστεως, ὑπομονητικὴ καὶ εἰλικρινὴς πρὸς τὸν σύζυγόν σας. Πρὸ πάντων εἰλικρινής.

ΝΙΟΒΗΝ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: Τὸ παρελθόν σας πλῆρες τρικυμιῶν καὶ συγκινήσεων. Ὁ ἔρως σᾶς ἀπησχόλησε καὶ σᾶς ἀπασχολεῖ πολύ, τὸν κακομεταχειρίσθετε ὅμως, καὶ δι' αὐτὸ τώρα ἐσχάτως σᾶς ἐτιμώρησεν. Ὁ νέος ἐραστής σας σᾶς ἔκαμε μίαν ἀπιστίαν. Εἶσθε πολὺ ἀνυπόμονος, ὑπὲρ τὸ δέον ζωηρά, σᾶς ἀρέσει ἡ ταραχή, ὁ θόρυβος, εἶσθε πολὺ φιλάρεσκος καὶ ζηλόφθονος. Τὸ μέλλον σας θορυβῶδες, ἀλλ' οὐχὶ πικρόν Θὰ δοκιμάσετε καὶ ἡμέρας εὐχίας. Τὰ αἰσθήματά σας ἔχουν ἀνάγκην τακτοποιήσεως. Ἐξ ὅλων τῶν νέων, σᾶς περιστοιχίζουν, καλὸν σκοπὸν δ' ὑμᾶς ἔχει μόνον ὁ Ἀναστάσιος.

ΑΛΚΜΗΝΗΝ, Φάληρον: Δὲν σᾶς ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς, διότι διὰ νὰ γίνετε ἀξία μιᾶς εἰλικρινοῦς ἀγάπης, πρέπει πόοηγουμένως νὰ γίνετε σεῖς εἰλικρινής. Τίποτε ἄλλο.

GUILLAUME DE VAIR, Πειραιᾶ: Τὸ ὄνειρόν σας δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ. Δὲν ἀνταγαπᾶσθε, καὶ ἀφορμὴ ἡ μεγάλη σας ἀμέλεια.

REVE DE NUIT, Ἀθήνας: Χαρακτὴρ ἤπιος σταθερός, εὐθύς, εἶσθε τὸ πρότυπον μιᾶς καλῆς κ' εὐγενικῆς ὑπάρξεως, πλὴν εἶσθε ἀτυχὴς εἰς τὸ ἔπακρον. Πολλοὶ σᾶς ἔχουν συμπαθήσει, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθητε νὰ συνδεθῆτε. Τὸ μέλλον ὅμως σᾶς ἐπιφυλάσσει ἕνα εὐτυχῆ γάμον ἐξ ἔρωτος, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς κάμῃ νὰ λησμονήσετε τὴν μέχρι τοῦδε κακοτυχίαν σας.

AMOUREUSE V., Κέρκυραν: Εἶσθε μία ὕπαρξις αἰθεροβάμων, ὑπερβολικὰ ὀνειροπόλος, δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἐκτιμήσετε τὴν πραγματικότητα. Τὸ μελετώμενον συνοικέσιον δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ. Θεωρεῖτε τὸν ἔρωτα ὡς ἕνα ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ζωῆς σας, καὶ ἄνευ αὐτοῦ δὲν δύνασθε νὰ ζήσετε, ἀπέναντι ὅμως τῶν φίλων σας δὲν εἶσθε ὅσον εἰλικρινὴς πρέπει. Ταξείδιον δὲν διαβλέπω. Μέλλον ζοφερὸν καὶ περιπετειῶδες, ἰδίως ὑπὸ ἔποψιν οἰκογενειακήν. Ὁ κηδεμών σας ἔχει ἀφορμὰς νὰ μὴ σκέπτεται καλῶς δι' ὑμᾶς.

ΧΑΜΕΝΗΝ ΕΛΠΙΔΑ, Δεδεαγάτς: Ἡ δικαστική σας ὑπόθεσις δὲν ἔχῃ ἔκβασιν δυσμενῆ δι' ὑμᾶς. Τὸ ὄνειρόν σας δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ. Βελτίωσιν τῆς παρούσης καταστάσεως δὲν διαβλέπω. Τὸ μέλλον θὰ σᾶς παρουσιάσῃ ἐκπλήξεις. Θὰ δοκιμάσετε μίαν πολὺ σοβαρὰν ἐρωτικὴν περιπέτειαν, ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἀδιέξοδον, ἀπὸ τὴν συμφορὰν ὅμως αὐτὴν θὰ σᾶς σώσῃ μία γυναῖκα.

ΠΤΗΝΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ: Διὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, σᾶς λέγω, ὅτι βελτίωσιν τῆς θέσεώς σας δὲν διαβλέπω, πλὴν τὸ τέρμα τοῦ βίου σας δὲν θὰ εἶναι ἐγγύς. Ὁ νέος ἐκεῖνος σᾶς εἶναι πιστός. Ἄλλος δὲν θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ, ἀλλ' οὔτε σεῖς νὰ ἐπιδιώξετε τοιοῦτόν τι.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ ΚΟΡΗΝ: Ἡ οἰκογενειακὴ κατάστασις τοῦ κυρίου ἐκείνου, εἶναι τοιαύτη, ὥστε τὸν ἐμποδίζει νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν προσδοκωμένην ἀπόφασιν. Οὐχ ἧττον σᾶς εἶναι πιστός. Μετὰ τριετίαν ἡ οἰκογενειακή του κατάστασις θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν πόθον σας. Τὸ μέλλον σας πολὺ εὐτυχέστερον τοῦ παρελθόντος σας. Τὸ ζώδιόν σας, εὑρισκόμενον ἐντὸς τοῦ νεφελώματος τοῦ Κρόνου, θὰ ἐξέλθῃ αὐτοῦ μετὰ πάροδον τεσσάρων μηνῶν.

Γ. Κ., Καλάμας: Μὴ δώσετε τὴν ἀδελφήν σας εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον. Θὰ τὴν κάμῃ δυστυχῆ. Τίποτε ἄλλο δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω. Διακόψατε εὐθὺς τὰς μετ' αὐτοῦ σχέσεις σας.

Ν. Μ., Πολύαθλον: Τὸ μέλλον σας πολὺ ζοφερόν. Ἡ ζωή σας στηρίζεται εἰς πολὺ κακὰς ἠθικὰς βάσεις. Τίποτε ἄλλο.

ΘΑΛΑΣΣΑΝ, Πόρον: Τὸ μελετώμενον συνοικέσιον δὲν θὰ τελειώσῃ. Ταξείδια διαβλέπω πολλά, ὄχι ὅμως εἰς ὠκεανούς. Ὁ μέλλων σύζυγός σας θὰ ὀνομάζεται Γρηγόριος. Σᾶς εὐνοεῖ ἡ Τετάρτη.

Θ' ἀπαντήσω διὰ τῆς «Σφαίρας» κατὰ σειρὰν εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν δίδων Marie Hanoum, Μαργαρίτας, Α. Β. Γ., Papillion de nuit, Iacinthe, Primerose, Μικροῦ ἡγεμονίσκου, Ἀγαπώσης νεάνιδος, Φελίτσιας Μαλιμπράν.

Ρέναν, Βιβήν, Ἔδδιγκ, θὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές. Μαργαρίταν Βογιανίτου, εἰς τι θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσω; Γράψατέ μου σαφῶς. Ζοζέτταν Ταρνιέ, εἶσθε βεβαία πῶς ἦλθεν ἡ σειρά σας; Μ.Κ.Δ.Λ., θὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές. Ἀπαισιόδοξον, ἐὰν εἶχεν ἔλθει ἡ σειρά σας θὰ σᾶς ἀπαντοῦσα. Βεβαιώσατε ὅτι δὲν μεροληπτῶ ὑπὲρ οὐδενός. Λευκὴν περιστεράν, θὰ λάβετε ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά σας.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΟΙ ΓΙΑΓΚΟΥΛΗΔΕΣ

Τὰ πρὸ ἡμερῶν ἀναβαίνοντας ἀφ' τὸν κάτου κόσμο στὸν ἐπάνω, ἤγουν ἐξερχόμενος τοῦ κρασοϋπογείου τοῦ Θανασάρα γλέπω πέντε χωροφυλάκους νὰ τραβᾶνε μέσα ἕνα ἀμούστακο παιδί.

—Φονιᾶς, εἶν' αὐτός; κάνω σ' ἕνανε.

—Ὄχι μοῦ λέει πῆγε νὰ κλέψῃ ἕνα ζευγάρι κάλτσες ἀπὸ τὰ καρότσι.

—Καὶ τὸν πᾶνε μέσα τόσοι;..

—Κλέφτης γλέπεις.

Ἔτσι μοὔρθε νὰ πάρω πέτρα καὶ νάν τὴ ρίξω στὸ κεφάλι τῶν χωροφυλάκω. Ἀλλὰ πάλι κρατήθηκα, ρὲ Μανώ μου, γιατὶ συλλογήστηκα πὼς ἡ πέτρα μποροῦσε νὰ βρῇ κανέναν ἄλλο, π. χ. κανένα περαστικὸ καὶ νὰ πάῃ χαμένη. Ἔτσι καμμιὰ φορὰ μὲ πιάνουνε τὰνεῦρα μου καὶ παραφέρουμε. Μὰ στὸ Χριστό σου μπορεῖς νὰ μὴν τὰ βάνῃς μ' οὖλα τὰ ἐπίγεια καὶ ἐπουράνια σώματα, φόντας γλέπεις νὰ κρεμᾶνε ἕνα γιὰ ἕνα ζευγάρι κάλτσες καὶ νὰ δίνουνε ἀπολυτήριο μὲ ἄριστα σὲ τόσους χοντρομπαλάδες ποὔχουνε φάϊ τὰ χιλιάρικα μὲ τὸ καντάρι; Κ' ὕστερης ξεσβερκονόμαστε νὰ πιάσουμε τὸ Γιαγκούλα ποὖναι στὰ βουνὰ καὶ δὲ βάζουμε χέρι στοὺς Γιαγκούληδες ποὺ κάθουνται στὰ κέντρα τῆς Ὁμονοίας. Ἀλλὰ ποιός νὰ τοὺς πιάσῃ, ποὺ ἅμα πιαστοῦνε οὖλοι θὰ δῇς ἀμέσως ν' ἀδειάσῃ ἡ Ἀθήνα σὰν νἄπεσε χολέρα. Ξηγιέμαι ἀπόσπασμα;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Σ. Γραμματικόν. Ἐνεγράφητε. Ἐνεργήσατε διὰ τὴν ἐγγραφὴν καὶ ἄλλων συνδρομητῶν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. *Α. Παπουτσῆν* Διεύθυνσις ἐδιορθώθη. Τὰ φύλλα ὡς τώρα ἐστέλλοντο τακτικά. *Κυρ. Παμπόνηρον* ἐνεγράφητε. *Κ. Κουλουβάρην* Συνδρομὴ λήγει 31 Μαρτίου. *Δ. Ἐκκλησίαρχον, Μ. Φροντζῆν, Κλειὼ Χατζηπαύλου.* Συνδρομή σας ἐλήφθη.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΝΕΑΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,, ROMÉO—ΕΣΠΕΡΟΥ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΥΡΗ ΚΑΘΕ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΡΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΤΟΥ

Τὸ ἀπαραίτητον βιβλίον διὰ κάθε κορίτσι ποὺ θέλει νὰ πανδρευθῇ καὶ νὰ εὐτυχήσῃ, ποὺ θέλει νὰ φτιάξῃ ἕνα χαρούμενο σπιτάκι, ποὺ θέλει ν' ἀγαπᾶται πάντα ἀπὸ τὸν σύζυγό της. Θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ Πάσχα. Ἔκδοσις πολυτελής. Ἐπειδὴ δὲν θὰ ἐκδοθοῦν παρὰ ὅσα ἀντίτυπα προαγορασθοῦν, κάθε δεσποινὶς ποὺ θέλει νὰ λάβῃ τὸ πολύτιμον αὐτὸ βιβλίον ἂς σπεύσῃ νὰ ἐγγραφῇ συνδρομήτρια ἀπὸ σήμερον εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας». Τιμὴ βιβλίου δρ. 20.

ERNESTE DAUDÈ

Σ' ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Σᾶς ζητοῦσα. Ποῦ εἶσθε λοιπόν;

—Ἤμουν στὸν κῆπο, ἀπήντησεν ἡ Φρανσίνα, ὅτε συνήντησα τὸν Ραούλ, ποὺ ἤρχετο νὰ μᾶς καὶ ἤλθαμε μαζὴ ὡς ἐδῶ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐφάνη ὅτι ἐπείσθη.

Οὔτε ἡ Φρανσίνα, οὔτε ὁ Ραοὺλ παρετήρησαν ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ νέου ἦτο ἱδρωμένο καὶ κατακόκκινο·

Ἐκάθησαν καὶ οἱ τρεῖς κοντὰ στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο συζητοῦντες καὶ περιμένοντες τὴν ἄφιξιν τοῦ κυρίου Σαραμὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

Κρυμμένος μέσα στὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ὁ Ἀδριανὸς ἔγινε μάρτυς τῆς συνεντεύξεως τῆς Φρανσίνας καὶ τοῦ Ραούλ. Δὲν ἤκουσε τὴν συζήτησιν, ἀλλ' ὁ ἦχος τῶν φιλημάτων ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ.

Πόθεν τώρα ὁρμώμενος τοὺς παρεφύλαττε;

Ὁ Ἀδριανὸς ἦτο μονογενὴς υἱὸς τοῦ Σαραμί. Ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει μετὰ τὴν γέννησίν του. Τὴν παιδικήν του ἡλικίαν διῆλθε μέσα στὸ πένθιμο πατρικὸ σπῆτι, τὴν δὲ νεότητά του εἰς τὸ λύκειον, ὅπου ὁ πατέρας του σπανίως τὸν ἐπεσκέπτετο.

Τὴν μητρυιάν του τὴν εἶχε τότε γνωρίσει πολὺ ὀλίγον Ἀπὸ τὴν καλλονήν της δὲ διόλου δὲν εἶχε ἐπηρεασθῇ.

Τέσσαρα ἔτη ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ ὁ Ἀδριανὸς ἐγύρισε στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα του χάριν τῆς πασχούσης ὑγείας του.

Τὸν εἶχεν ἀφήσει παιδὶ καὶ τώρα ἦτο ἄνδρας.

Τίποτε δὲν ἐγνώριζεν ἀπὸ τὴ ζωή, οὔτε τὴν γυναῖκα, οὔτε τὰ πάθη οὔτε τὸν ἔρωτα.

Μέσα στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα του εἶδε τὴν Φρανσίνα. Ἡ παρουσία της ἄρχισε νὰ τὸν ταράσσῃ λίγο-λίγο, Ὅταν τὴν ἔβλεπε ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ πάλλῃ ἰσχυρότερα καὶ τὸ αἷμά του νὰ κυκλοφορῇ ταχύτερα μέσα στὶς φλέβες του.

Τὴν ἠγάπα!

Ὅταν κατώρθωσε νὰ ἐννοήσῃ τὸ αἴσθημά του ἐφρικίασε. Ν' ἀγαπᾷ τὴν σύζυγον τοῦ πατέρα του! Ποῦ θὰ κατανοῦσε; Μέχρι ποίου σημείου θὰ τὸν ἔφερεν ἡ κατάστασις αὐτή;

Ἡ Φρανσίνα ὅμως ἀντελήφθη τὰ πάντα καὶ τοῦ προσέφερε τὸ δραστήριον φάρμακον: τὴν φιλίαν της. Ὁ Ἀδριανὸς ἠρκέσθη εἰς αὐτὸ κ' ἐθεωροῦσε τὸν ἑαυτό του εὐτυχῆ. Ἡ Φρανσίνα ἐπίστευεν ὅτι ὁ ἔρως του δὲν θὰ ἦτο τόσον βαθὺς καὶ ὅτι ἡ φιλία θὰ τὸν κατεπραΰνε.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ ἔξαψις τῶν αἰσθήσεων κατεπραΰνθη καὶ μόνη ἡ φαντασία συγκρατοῦσε τὸ αἴσθημα τοῦ Ἀδριανοῦ.

Εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ ὁδηγῆται στὴ ζωή του ἀπὸ ἄλλο φῶς παρὰ ἀπὸ τὸ βλέμμα τῆς Φρανσίνας, νὰ βαδίζῃ ὑπὸ τὴν λάμψιν του καὶ ν' ἀποδίδῃ στὴ γυναῖκα αὐτὴ ὅλας τὰς καλὰς καὶ ὡραίας πράξεις τῆς ζωῆς του.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ἔρως αὐτός, ἀντὶ νὰ τὸν καταστρέψῃ, θὰ τὸν ἔσωζε.

Εὐνόητον εἶναι τώρα πόσον ὀδυνηρὰ ἦτο ἡ ἔκπληξίς του ὅταν τὴν νόμιμον σύζυγον τοῦ πατρός του εἶδεν ν' ἀνταλλάσσῃ φιλήματα μὲ τὸν φίλον του Ραούλ!

Στὰς ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἠπατήθη. Κατόπιν ὅμως ἐπείσθη, ἀναλογισθεὶς ὅτι ἡ Φρανσίνα ἐκαλλωπίζετο ἐξαιρετικῶς ὅταν ἐπρόκειτο νὰ δεχθῇ τὸν Ραούλ.

—Τώρα πλέον, ἐψιθύρισε, δὲν θὰ τοὺς ἀφίνω πλέον μόνους· θὰ τοὺς παρακολουθῶ καὶ θὰ τοὺς κατασκοπεύω.

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ καρδιά του ἐσπαράζετο ἀπὸ φοβεροὺς πόνους, ἡ ψυχή του ἔκλαιεν, ἀλλὰ προσπαθοῦσε νὰ μὴ τὸν ἀκούσῃ ἡ Φρανσίνα.

Τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπέρασεν ἥσυχα.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Σαραμὶ δὲν ἐπρόδιδε τίποτε. Ἡ Φρανσίνα ἠναγκάζετο νὰ τοῦ χαμογελᾷ γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ κάθε ὑπόνοιαν.

Ὁ Ἀδριανὸς μὴ θέλων νὰ δημιουργήσῃ σκάνδαλον γιὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὴν τιμὴν τοῦ πατέρα του ἀπέκρυπτε τὴν θλίψιν του·

Ὁ Σαραμὶ ἔζη μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐκδικήσεως, ἡ Φρανσίνα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ δραπετεύσῃ... Μόνον ὁ Ἀδριανὸς καμμιὰ δεν μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἐλπίδα.

(Ἀκολουθεῖ).

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ Χ.

ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ...

(Ἡ συνέχεια)

—Δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Μόνον ὁ εἰσαγγελεὺς ἔχει δικαίωμα νὰ σᾶς ἀπολύσῃ.

Ὁ Μάριος ἔβλεπε πλέον καθαρά, ὅτι δὲν μποροῦσε ν' ἀποφύγῃ τὸ βαρύτατο αὐτὸ κτύπημα τῆς μοίρας. Καὶ ὑπέκυψε.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ὡδηγήθη εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν. Διεμαρτυρήθη καὶ ἐκεῖ ὁ Μάριος, ἐπεκαλέσθη τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἐντίμων προσώπων, ἀλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς ἦτο ἀτεγκτος.

Οἱ χωροφύλακες, οἱ ὁποῖοι ἀνεκάλυψαν τὰ κοσμήματα μέσα στὸ σπῆτί του, ἦσαν ἐκεῖ, διὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίζουν εἰς κάθε στιγμήν, ὅτι κάθε διαμαρτυρία ἦτο περιττή.

Ἀπὸ τὴν Εἰσαγγελίαν, ὁ Μάριος ὡδηγήθη εἰς τὰς φυλακὰς Ἀβέρωφ ὅπου ἐπροφυλακίσθη.

Ἡ ἐφημερίδες ἀφιέρωναν ὁλόκληρες στῆλες γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Μαρίου, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλουν «τζέντλεμαν λωποδύτη».

Ὅλοι οἱ γνωστοὶ καὶ οἱ φίλοι τοῦ Μαρίου ἦσαν κατάπληκτοι. Ἰδίως ὁ ἀδελφικός του φίλος ὁ Ἀνδρέας δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς συνέβη τὸ ἀτύχημα αὐτὸ εἰς τὸν Μάριο. Οὐδεμίαν, βεβαίως, ἀμφιβολίαν εἶχεν ὁ Ἀνδρέας ὅτι ὁ Μάριος ἦτο ἀθῶος, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσε γιατὶ τὸν ἐκατηγόρησαν δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀτιμίας αὐτῆς τοῦ καλοῦ του φίλου.

Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἀγαπᾷ

Ἕν' ἀπόγευμα ὁ δεσμοφύλαξ εἰδοποίησε τὸν Μάριο ὅτι μία κυρία τὸν ζητεῖ. Ὁ Μάριος ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ κελί του, ἐπέρασε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ ὅπου τὸν ἐπερίμενεν ἡ κυρία κ' ἐκεῖ εὑρέθη ἐνώπιον τῆς Δώρας, τῆς γυναικὸς αὐτῆς ἡ ὁποία ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῆς σημερινῆς του δυστυχίας.

—Πρέπει νὰ μ' ἀκούσετε, τοῦ εἶπεν ἡ Δώρα.

Ὁ Μάριος γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του νὰ ταράσσεται ἀπὸ τὴν μανίαν τῆς ἐκδικήσεως.

Ἡ Δώρα γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἔκρηξιν τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Μαρίου, τοῦ εἶπε:

—Πρέπει νὰ μ' ἀκούσῃς καλά, ἂν θέλῃς νὰ σωθῇς ἀπὸ μιὰ μεγάλη καταστροφή.

—Ἐὰν ἐδῶ δὲν ἦτο φυλακὴ θὰ σᾶς ἐστραγγάλιζα, τῆς εἶπεν ὁ Μάριος. Ὕστερα, νευριασμένος ἐκάθισε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ προσέθεσε:

—Λέγετε, τί ἔχετε νὰ πῆτε;

—Ἔχω ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ σᾶς σώσω, εἶπεν ἡ Δώρα. Μάριε, κύτταξέ με καλὰ στὰ μάτια. Εἶμαι μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπῶ καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄγγελος, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ γίνεται καὶ θηρίον.

Ὁ Μάριος ἐσηκώθη ἀποτόμως.

—Εἶσαι μιὰ τιποτένια γυναῖκα, ἀπήντησεν ὁ Μάριος. Μὲ κατηγόρησες ὅτι σ' ἔκλεψα ὅτι, σ' ἔκλεψα ἐγώ. Τὸ ἔγκλημά σου αὐτὸ θὰ τὸ πληρώσῃς πολὺ ἀκριβά.

—Εἶμαι εὐχαριστημένη, εἶπεν ἡ Δώρα, ποὺ δὲν ἔφυγες γιὰ τὴ Ἀλεξάνδρειαν. Ἐδῶ μέσα σὲ νοιώθω ἀσφαλισμένο. Δὲν φοβοῦμαι πειὰ νὰ σὲ χάσω. Μπορεῖς ὅμως νὰ βγῇς ἀπὸ τὴν φυλακὴ αὐτὴ ἂν μ' ὁρκισθῇς ὅτι ἀμέσως μόλις βγῇς θὰ μὲ πάρῃς μαζῆ σου στὸ ἐξωμερικό.

—Εἶσαι μιὰ ἀθλία, ἐφώναξεν ὁ Μάριος.

Ἡ Δώρα ἐξηκολούθησε μὲ τὸν ἴδιο ἤρεμο τόνο:

—Μὴ μὲ βρίζῃς. Δὲν εἶμαι ἀθλία. Εἶμαι μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ, μιὰ γυναῖκα μὲ πληγωμένη καρδιά. Πίστεψε, Μάριε. Σ' ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν θὰ διστάσω νὰ τὰ κάνω ὅλα γιὰ νὰ σὲ κερδίσω. Λοιπὸν λέγε: Θέλεις νὰ μ' ἀγαπήσῃς κ' ἐσύ; Ἡ Ἕλλη σὲ λίγο θὰ πεθάνῃ. Εἶναι φθισική. Ἔλα νὰ φύγουμε μαζῆ, μαζῆ μ' ἐμένα ποὺ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σοῦ δώσω ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ εὐτυχήσῃς (Ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΑΛΕΝΤΩΝ

Ψηφίζω . . . .

. . . .

Ὄνομα ψηφοφόρου. . . . .

EUGENIE SUY

ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ

(Ἡ συνέχεια)

Αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐφώτιζον ζωηρῶς τὸν μελαγχολικὸν ἐκεῖνον ὅμιλον.

Ὁ Ἀρθοῦρος ἐπέβη μιᾶς ἁμάξης.

Τὰ ἄλογα ἐξεκίνησαν μὲ καλπασμόν.

Ἡ λύσις τοῦ μυστηρίου.

Τὴν ἑπιοῦσαν ὁ Ἀρθοῦρος πάντοτε ἐνδεδυμένος ὡς ἐργάτης εὑρίσκετο τὴν μεσημβρίαν εἰς τὴν θύραν τοῦ καπηλείου «Λιθοφόρου Κανίστρου», κειμένου ὄχι μακρὰν τοῦ φραγμοῦ τοῦ Μπόρρυ.

Ἦτο μεσημβρία. Ἔβρεχε ραγδαῖα. Μέσα εἰς τὸ καπηλεῖον ὁ Ἀρθοῦρος παρετήρησεν τὸν Δάσκαλον καὶ τὴν Κουκουβάγιαν.

Ἀμφότεροι εἶχον καθ' ὁλοκληρίαν μεταμορφωθῇ· ὁ ληστὴς ἐφόρει ρεδιγκότα καὶ ἡ μίψηλο· ὁ λαιμοδέτης του καὶ τὸ ὑποκάμισό του ἦσαν πάλλευκα. Χωρὶς τὴν ἀπαισίαν ὄψιν του καὶ τὴν ἀγρίαν λάμψιν τοῦ πάντοτε ἀνησύχου βλέμματός του, ἠδύνατό τις νὰ τὸν ἐκλάβῃ ὡς ἕνα ἔντιμον πολίτην.

Ἡ Κουκουβάγια ἐπίσης ἐφόρει τὰ κυριακάτικά της, λευκὸν κεφαλόδεσμον, ἕνα μεγάλο σάλι μεταξωτόν, καὶ ἐκράτει ἕνα πλατὺ καλάθι.

Ὁ θάλαμος ἦτο στενόμακρος, μὲ παράθυρον βλέπον εἰς τὴν ὁδὸν ἀπέναντι τῆς θύρας. Ἡ Κουκουβάγια ἔστρεφε τὰ νῶτα εἰς τὸ παράθυρον· ὁ Δάσκαλος ἐκάθισε πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν τῆς τραπέζης, ὁ Ἀρθοῦρος πρὸς τὴν ἄλλην. Ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἡ θεράπαινα, ὁ Δάσκαλος πῆρε τὸ ποτό του καὶ πῆγε νὰ καθήσῃ παραπλεύρως τοῦ Ἀρθούρου, οὕτως ὥστε νὰ τοῦ ἀποκλείσῃ τὴν θύραν.

—Ἔτσι θὰ σ' ἀκούω καλήτερα, εἶπε.

—Καὶ μοῦ ἔφραξες καὶ τὴν πόρτα.... ἀντεῖπε ψυχρῶς ὁ Ἀρθοῦρος.

Ὁ Δάσκαλος ἔνευσε καταφατικῶς· ἔπειτα ἐξάγων κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν τσέπην τῆς ρεδιγκότας του ἕνα στενόμακρο στιλέτο.

—Τὸ βλέπεις αὐτό; .....

—Ναί.

Ἔχε το ὑπ' ὄψιν, εἶπε μὲ νεῦμα ἐμφαντικὸν συμπτύσσων τὰς ὀφρεῖς.

—Καὶ τώρα ἀκονισμένο, τὸ κοφτερὸ τοῦ ἀετοῦ μου, προσέθηκεν ἡ Κουκουβάγια.

Ὁ Ἀρθοῦρος ἀπαθέστατος ἔβγαλε κάτω ἀπὸ τὴν μπλοῦζα του ἕνα δίκανο πιστόλι, τὸ ἐπέδειξε εἰς τὸν Δάσκαλον καὶ τὸ ἔκρυψε πάλιν στὴν τσέπη του.

—Καλὰ ταιριάξαμε, εἶπεν ὁ ληστής....ἀλλὰ δὲν μ' ἐννοιωσες. Ὑποθέτω τὰ ἀδύνατα ...... Ἂν μοῦ ἔστησες παγίδα καὶ ἔρθουν καὶ μὲ πιάσουν ...... σὲ καρφώνω ....

Καὶ ἔρριψε βλέμμα θηριῶδες ἐπὶ τοῦ Ἀρθούρου.

—Κι' ἐγὼ πηδῶ ἐπάνω του καὶ σὲ βοηθάω ἀνέκραξεν ἡ Κουκουβάγια.

Ὁ Ἀρθοῦρος, ἀτάραχος, ἐγέμισε τὸ ποτήρι του καὶ ἔπιεν.

Ἡ ἀταραξία του ἐπτόησε τὸν Δάσκαλον.

—Σοῦ τὸ εἶπα ἔτσι, γιὰ νὰ ξέρεις.

—Καλά! κρύψ' τὴ σουγιάρα σου. Ἂς μιλήσουμε γιὰ τὴ δουλειά μας..... Ἀλήθεια, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὴν Κουκουβάγια, τοὺς ξέρεις πράγματι τοὺς γονεῖς τῆς Ζοζέττας;

—Ὁ ἄντρας μου ἔκρυψε τὸ πορτοφόλι τοῦ ψηλοῦ «μεσιέ» μὲ τὰ μαῦρα δύο μπουλέττα ποὺ γράφουν γι' αὐτό. Μὰ ἡ Κλεφτίνα δὲν θὰ τὰ βάλῃ στὸ χέρι... Ἄχ, καὶ νὰ σοῦ τὴν πιτύχω ἄλλη μιὰ φορὰ στὸ ταπιφράγκο, μαῦρο φειδὶ τὴν ἔφαγε...

—Δὲν θὰ τὸν ξαναδῇς πειὰ στὰ μάτια σου, τῆς εἶπεν ὁ Ροδόλφος μὲ ὀργήν. Καλὰ εἶν' ἐκεῖ νὰ βρίσκεται.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Δάσκαλος ἔγλιψε τὸν Ἀρθοῦρο.

Ἐβγῆκαν ἔξω, ἀφοῦ ὁ Ἀρθοῦρος ἔλαβεν ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα.

Τότε ὁ Δάσκαλος τοῦ εἶπε!

—Βλέπω πῶς εἶναι καλὸς ἄνθρωπος καὶ ὅτι ἔχεις καρδιὰ βασίλειο. Λοιπὸν ἔχω τὴν ἀπόφασι νὰ σοῦ φανερώσω κάτι ποῦ θὰ σὲ κάνῃ νὰ εὐχαριστηθῇς πολύ.

Ὁ Ἀρθοῦρος παρετήρησεν ὑπόπτως τὸν Δάσκαλον. Τὸ θηρίον ἐκεῖνο, ποὺ παραδοκοῦσε νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν κατασπαράξῃ τοῦ μιλοῦσεν ἔτσι.

Σ' ἀκούω ἀπήντησεν, ἐνῷ ἔχωνε τὸ χέρι του στὴν τσέπη του γιὰ νὰ χαϊδέψῃ τὸ περίστροφό του. (Ἀκολουθεῖ).

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

Τοῦ Alexis Bouvier

Στὸ λιμάνι τῆς πόλεως Τρουβὶλ ἡ θάλασσα ἐφούσκωνε μὲ μανία Ἦταν ἡ ὥρα τῆς παλιρροίας κι' ὅσες ψαρόβαρκες βρίσκουνταν στὸ λιμάνι τραβούσανε ἀνοιχτά, ἀπὸ τὸ φόβο μὴ παρασυρθοῦνε,

Ἡ θάλασσα, ἔτσι ἀγριεμένη, ἔλαμπε μέσα στὸ ἡλιοβασίλεμα. Οἱ γερόλυκοι τοῦ λιμανιοῦ, βλέποντας τὰ βαρειὰ καὶ τὰ μεγάλα σύννεφα πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσεως, ἔλεγον μεταξύ των:

—Καὶ τὸν Παράδεισο νὰ μοῦ δίνατε ἀπόψε δὲν θἄβγαινα ἀπὸ τὸ λιμάνι.

—Κάλλιο ἔχω νὰ ψοφήσω τῆς πείνας παρὰ νὰ βγῶ παγανιὰ μὲ τέτοιον καιρό.

Καὶ οἱ θαλασσινοί, τρομαγμένοι, τραβούσανε στὸ καπηλειό.

Ὁ ἄνεμος ἐδυνάμωνε. Ἡ τρικυμία ἦτο κοντά Ἔξαφνα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πλοῖα, ποὺ ἦσαν ἀραγμένα στὸ λιμάνι μιὰ μεγάλη ψαρόβαρκα ξεχώρισε καὶ ἄρχισε νὰ βγαίνη ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι.

Οἱ ψαρράδες, ποὺ στεκόντανε στὸ μουράγιο κ' ἑτοιμαζόντανε νὰ μποῦν στὸ καπηλειό, σταματήσανε.

—Αἷμα σκυλλίσσιο, φώναξεν ἕνας ναύτης. Ποιός εἶν' αὐτὸς ὁ τρελλὸς ποὺ πάει νὰ πνιγῇ;

—Εἶναι ἡ «Ἐριέττα» τοῦ Γιάννη Μερίτ.

—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, φωνάξανε οἱ γερόλυκοι, διακινδυνεύει τὴ ζωή του γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κοκόττα τὴ γυναῖκα του.

—Τί κρῖμα ποὺ τρελλάθηκε. Βλέπω καὶ τὸν *ἄλλο* μαζῆ του;

Ὅλοι στριμωχθήκανε γιὰ νὰ δοῦνε.

Ὁ Γιάννης Μερίτ, κρατοῦσε τὸ τιμόνι, ντυμένος ψαρρᾶς, ὁ *ἄλλος*, ὅπως τὸν λέγανε, ἦταν ντυμένος παράξενα κ' ἐκρατοῦσε τὰ πανιά. Μιὰ ὄμορφη γυναῖκα, σὰν θεά, καθότανε στὴν πλώρη, κάτω ἀπὸ τὸ κατάρτι.

Ἅμα ἡ βάρκα ξεχώρισεν ἀπὸ τ' ἄλλα πλοῖα τοῦ λιμανιοῦ, ὁ Γιάννης κράτησε τὸ τιμόνι κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του καὶ μὲ τὄνα χέρι κανόνιζε τὴ «σκότα» καὶ μὲ τ' ἄλλο τὸ «φλῶκο».

Ἕνας γέρος ναύτης ἐφώναξε:

—Ἔ, Γιάννη τρελλάθηκες νὰ ταξειδέψῃς μὲ τέτοιον καιρό;

Ὁ Γιάννης γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ζουβάρ, φίλε μου, φρόντισε γιὰ τὸ παιδάκι μου. Σε σένα τ' ἀφίνω.

Οἱ ψαρράδες κυτταχθήκανε μ' ἀπορία.

—Τί μοῦ εἶπε γιὰ τὸ παιδί του; ἐρώτησεν ὁ Ζουβάρ.

Ἕνας ἀποκρίθηκε:

—Θἄκανε καλλήτερα ὁ Γιάννης νὰ φρόντιζε γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ ξεκάνῃ τὸν *ἄλλο*.

Ὁ Γιάννης τ' ἄκουσε γύρισε τὸ κεφάλι του κ' ἐφώναξε:

—Ἀντίο, Ζουβάρ,... Τὸ παιδί μου νὰ προσέχῃς.

Ὁ Ζουβὰρ ἔξυσε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ μαυρισμένα νύχια του κι' ἐμουρμούρισε;

—Γιατὶ μοῦ τὸ λέει αὐτό:

***

Ἡ βάρκα τοῦ Γιάννη Μερὶτ εἶχε βγῇ πειὰ ἔξω ἀπὸ τὸ λιμᾶνι κ' ἐκτυπιόνταν ἐπάνω στὰ κύματα. Ὁ Γιάννης κρατοῦσε τὸ τιμόνι καὶ τὸ σχοινὶ τῶν πανιῶν, ἔτσι ποὺ ὁ *ἄλλος*, μὴ ἔχοντας τὶ νὰ κάνῃ, ξαπλώθηκε στὴν πλώρη, κοντὰ στὴν ὄμορφη κοπέλλα.

Ὁ Γιάννης σούφρωσε τὰ φρύδια του κι' ἄρχισε νὰ ρίχνῃ κρυφὲς πύρινες ματιὲς στὸν ἄλλο, γεμᾶτος ἀπὸ ἔχθραν καὶ μανίαν ἐκδικήσεως.

Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ βασιλεύῃ. Ἡ βάρκα τραβοῦσε στὸ πέλαγος, πηδῶντας τὰ κύματα.

Ὁ *ἄλλος* σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μὴ βλέποντας πειὰ τὴν ξηρὰ οὔτε τὸ λιμάνι, ἐφώναξε:

—Ἔ, Γιάννη, ποὺ λοιπὸν μᾶς πηγαίνεις;

—Νά....ἐμπρός....ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

—Μὰ πρέπει νὰ γυρίσουμε, γιατὶ ὕστερα δὲν θἄχουμε πειὰ καιρό.

—Καὶ τὶ πειράζει ἂν ξενυχτίσουμε στὴ θάλασσα; εἶπεν ὁ Γιάννης.

—Μήπως τρελλάθηκες;

Ὁ Γιάννης δὲν ἀπήντησε.

Ὁ ἀέρας ἄρχισε νὰ δυναμώνῃ κι' ὁ Γιάννης ἔπρεπε νὰ προσέχῃ γιατὶ ἡ βάρκα πετοῦσε σὰν σαΐτα. Ὁ *ἄλλος* πάλι, βλέποντας τὸν ἄνεμο καὶ τὰ χονδρὰ μαῦρα σύννεφα ποὺ ἐσκέπαζαν ὅλο τὸ δυτικὸ μέρος, ἐφώναξε:

—Μά, Γιάννη, δὲν βλέπεις τί μᾶς περιμένει;

—Τὸ εἶδα, εἶπεν ὁ βαρκάρης.

—Εἶναι ἡ φουρτοῦνα ποὺ ἔρχεται.

—Ναί. Ἔχουμε πιὰ ὥρα καιρὸ ἀκόμα ὥσπου νὰ μᾶς φτάσῃ ἡ φουρτοῦνα, εἶπεν ὁ Γιάννης.

—Τρελλάθηκες; Μιλᾶς γιὰ τὴ φουρτοῦνα ποὺ εἶνε ἕνα ἁπλούστατο πρᾶγμα. Νομίζῃς πῶς ἡ γυναῖκα σου μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ αὐτὸ τὸν κακὸ καιρό;

Ὁ Γιάννης γέλασε παράξενα καὶ εἶπεν:

—Ἄλλοτε σὰν μ' ἀγαπ..., σὰν εἴμεθα νέοι κι' ἔβλεπε τὸν καιρὸ νὰ χαλάῃ, αὐτὴ μ' ἔβαζε νὰ συργιανίσουμε στὴ θάλασσα καὶ σὲ κάθε ἀστροπελέκι ποὺ ἔπεφτε μὲ χάϊδευε.

—Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ναί.. μὰ σήμερα δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Κι' ἔπειτα ἐμένα μ' ἀρέσει καλλίτερα νὰ βλέπω τὴ φουρτοῦνα ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ μου.

Ἅμα ὁ ἥλιος ἐβασίλεψε τ' ἀστροπελέκια ἄρχισαν νὰ πέφτουν τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο καὶ νὰ σχίζουνε τὰ μαῦρα σύννεφα.

Πάλιν ὁ *ἄλλος* ἐφώναξε:

—Πᾶμε πίσω, Γιάννη. Δὲν εἶναι καιρὸς αὐτός. Στρῖψε τὸ τιμόνι σου νὰ γυρίσουμε πίσω.

—Τώρα εἶναι πολὺ ἀργά, ἀποκρίθηκεν ὁ Γιάννης.

—Τί εἶναι;

—Ἔχουμε τὸν ἀέρα ἐπάνω μας. Πρέπει τρεῖς ὧρες νὰ βολταρίζουμε γιὰ νὰ πέσῃ ὁ ἄνεμος

—Τότε θὰ ξενυχτίσουμε στὴ θάλασσα, μὲ τέτοιον καιρό; Ἄκου Παουλίνα τί λέει αὐτὸς ὁ ἀνόητος ὁ ἄντρας σου ποὺ γιὰ νὰ μᾶς σεργιανίσῃ θὰ μᾶς ξενυχτίσῃ στὴ θάλασσα μέσα στὴ φουρτοῦνα.

Ἡ Παουλίνα δὲν ἀπήντησε παρὰ ἐκύτταζε τριγύρω της

—Γιάννη, ἐξηκολούθησεν ὁ *ἄλλος*, ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ. Δὲν εἴμεθα τόσο λεβέντες γιὰ νὰ παίζουμε ἔτσι μὲ τὴ ζωή μας. Ἔχουμε καὶ παιδιά. Ἐγὼ ἕν' ἀγόρι κ' ἐσύ.......

—Τὸ δικό σου παιδὶ ἔχει τὴ φαμήλια του, κὺρ Μάξιμε Ντ' Ὀλέτ, ἐνῷ τὸ δικό ἐμου, ἂν συμβῇ δυστύχημα θὰ ζήσῃ ἀπὸ ψυχικό.

—Ἀκόμα ἕνας λόγος περισσότερο γιὰ νὰ γυρίσουμε πίσω. Μὴν κάνῃς πειὰ ἀνοησίες. Φτάνουν τ' ἀστεῖα. Πές μου τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω. Πρέπει νὰ γυρίσουμε πίσω. Ἀκοῦς;

—Αὐτὸ δὲν γίνεται.

Τ' ἀστροπελέκια ἔπεφταν τώρα πειὸ συχνά. Ὁ Μάξιμος Ντ' Ὀλὲτ εἶπε.

—Χαθήκαμε!

—Πιθανόν, μουρμούρισεν ὁ Γιάννης ἐντελῶς ἥσυχος.

Ὁ ἀέρας φυσοῦσε μὲ μανία. Τὰ κύματα ἀφρισμένα κτυποῦσανε στὴ βάρκα.

Ὁ Μάξιμος κατακιτρίνισε. Ὁ Γιάννης, κρατῶντας τὸ τιμόνι, ἐπρόσεχε τὸν ἄνεμο. Ἡ Παουλίνα, ξαπλωμένη πάντα, ἔβλεπε ἄφοβη τὰ κύματα ποὺ τῆς ἔβρεχαν τὸ κορμί.

—Τί τρέλλα κάναμε νὰ βγοῦμε μὲ τέτοιον καιρό; εἶπεν ὁ Μάξιμος.

—Ἀκριβῶς μ' αὐτὸν τὸ καιρὸ θέληοα νὰ βγῶ... Νὰ δῇς πόσον ὄμορφη εἶναι ἡ φουρτοῦνα, εἶπεν ἡ Παουλίνα.

—Τέλος νά, ἐφώναξεν ὁ Γιάννη; γελῶντας σατανικά, ὁ καλὸς καιρὸς ἔρχεται.

Ὁ Μάξιμος τάχασεν ἀπὸ τὸν φόβον του.

Ὁ Γιάννης Μερὶτ ἦταν ἄφοβος μέσα στὴ θάλασσα. Ὄρθιος, περήφανος κύτταζε τὸν ὡρισμένον σκοπό του, χαρούμενος γιὰ τὴ φουρτοῦνα. Ἦταν λεβέντης τριάντα χρόνων, σιδερoδεμένο κορμί. Μονάχα ποὺ ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἡ μύτη του καὶ τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ κοκκινίζουν ἀπὸ τὸ πιοτό.

Ἡ γυναῖκα του ἡ Παουλίνα, ἦταν εἰκοσιέξη χρόνων Σ' ὅλη τὴν Τρουβὰλ μιλοῦσαν γιὰ τὴν ὀμορφιά της. Ἦταν μιὰ σωστὴ Παριζιάνα μὲ μαῦρα μάτια καὶ ξανθὰ μαλλιά.

Ὁ Μάξιμος Ντ' Ὀλὶτ ἦταν ἕνας νέος ὑψηλὸς ὡς τριάντα δύο χρόνων. Ὅλη τὴν περιουσία του τὴν εἶχε χάσει στὸ Παρίσι. Ἦταν χῆρος κ' εἶχε ἕνα ἀγοράκι πέντε ὡς ἔξη χρόνων. Καθόνταν τώρα στὴν Τρουβὺλ καὶ ἐπερνοῦσε καλά.

Ὁ Μάξιμος ἦταν ὁ ἐκλεκτὸς τῶν γυναικῶν Ἡ ὀμορφιά του τῆς ἐπαλάβωνε ὅλες ποὺ τὸν ἔβλεπαν. Εἶχε στὴ ράχι του τρεῖς σκανδαλώδεις δίκες, μιὰ δὲν τὸν ἔμελλε διόλου. Ἦταν ἕνας σωστὸς Δὸν Ζουάν.

Τώρα ὁ Μάξιμος δὲν ἦταν διόλου ἥσυχος. Βγῆκε γιὰ νὰ κάνῃ ἕναν περίπατο στὴ θάλασσα καὶ νὰ δῃ τὸ ἡλιοβασίλεμμα ποὺ τόσο τοῦ ἄρεσε, γιατὶ κ' ἡ ὡραία Παουλίνα τὸ ἤθελε μὰ ἡ διασκέδασις ἄρχισε νὰ γίνεται κίνδυνος. Δὲν ἦταν φοβιτσάρης, μὰ ἤθελε νὰ γνωρίζῃ ἀπὸ πρὶν τὸν κίνδυνο. Ἡ φουρτοῦνα τὸν τρόμαξε τώρα. Ἔρριχνε τρελλὲς ματιὲς στὸ Γιάννη Μερὶτ κ' ἐκύτταζε νὰ τὸν καλοπιάσῃ, μὰ δὲν ἦταν πειὰ ἐκεῖνος πο γνώριζε τόσα χρόνια.

Ἡ Παουλίνα φαινότανε σὰν ξένη. Ἡ φουρτοῦνα, ὁ ἠλεκτρισμὸς ποὺ γέμιζε τὸν ὁρίζοντα, ἐρέθιζε τὴν νευρική της κρᾶσι. Κάθε ἀστραπὴ τὴν ἔκανε νὰ σκιρτᾷ καὶ τὸ κορμί της φρικιοῦσε.

Ἡ νύχτα ἐρχόταν σιγά-σιγά. Δύσκολα τώρα πειὰ ξεχώριζε κανεὶς τοὺς βράχους τῆς μακρυνῆς παραλίας. Ὁ Μάξιμος εἶδε τὸ φάρο τῆς Τρουβὶλ ποὺ ἦταν ἀναμμένος καὶ ἔφεγγε σὰν κόκκινο ἀστέρι καὶ παρηγορήθηκε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΓΑΠΗΣ ΛΟΠΑ

ΤΩΡΑ... ΣΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΛΕΠΤΑ...

Καὶ τώρα πλέον, ἐλεύθερη ἀπὸ τὸ δικό μου δεσμό θά, κυτάξῃς κ' ἐσὺ νὰ πραγματοποιήσῃς τὰ ὄνειρά σου καὶ νὰ φορμάρῃς τὴ ζωή σου σύμφωνα μὲ τῆς ἐπιθυμίες τῶν θεατρινων, αὐτῶν ποὺ μὲ τὴ στοργή των ποὺ ἀκριβὰ ἐπλήρωσες ἐσύ, κατέστρεψαν τὴν ἀγάπη μας.

Ἐλεύθερη πλέον θὰ γελᾷς στοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ καινούργια ρούχα, στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ὁλόκληρα ταμεῖα στὴν τσέπη τους, ποὺ ἡ μανία τῆς ἡδονῆς φουσκώνῃ τὰ μάτια τους καὶ τὰ χείλη τους εἶναι πρισμένα ἀπὸ τὰ δαγκώματα, ἀπὸ τὴ λύσσα τοῦ πόθου.

Ἐλεύθερη πειά, θὰ μπορῇς τώρα νὰ βρῇς τὸν ἐκλεκτον σου μέσα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν λεπτά, ποὺ ἔχουν λεπτά, λεπτά!

Κι' ἐγώ, ἐγὼ ὁ φτωχός σου Μποέμ, ποὺ σπαταλοῦσα τα λεπτά μου ν' ἀγοράζω λουλούδια καὶ χαρτιά, ἐγὼ ποὺ ἄδειαζα κάθε βράδυ τῆς τσέπες μου μέσα στὸ καπηλειὸ γιὰ νὰ μοῦ δώσουν νὰ πιῶ, νὰ πιῶ καὶ νὰ μεθύσω, νὰ μεθύσω γιὰ νὰ φθάσω στὴν καλλίτερη ποιητικὴν ἔξαρσιν ποὺ θὰ ἔδινε σὲ σένα τὸ γλυκύτερο τραγοῦδι, θὰ ζήσω τώρα χωρὶς ἐσένα, χωρὶς τὴν ἀγάπη σου, χωρὶς νὰ σὲ βλέπω, οὔτε τώρα ποὺ λουλουδίζει ἡ ἀμυγδαλιά, οὔτε ὕστερα ποὺ θὰ πέσουν τὰ φύλλα.

Δὲν θὰ πεθάνῃ ὅμως ὁ φτωχός σου Μποέμ, ποὺ τίποτε ἄλλο δὲν ἔβλεπε στὴ ζωὴ ἀπὸ σένα, ποὺ γιὰ τίποτε ἄλλο δὲν ζοῦσε παρὰ γιὰ σένα. Δὲν θὰ πεθάνῃ ὁ φτωχός σου Μποέμ.

Κάπου σὲ μιὰ ἀκρούλα θὰ βρεθῇ ἡ μικρούλα Μιμὴ ποὺ θὰ τὸν νοιώσῃ, ποὺ θὰ τὸν ἐκτιμήσῃ, ποὺ θὰ τὸν ζεστάνῃ μὲ τὴν ἀγάπη της ποὺ θὰ τὸν παρηγορήσῃ μὲ τὴν ἐκτίμησίν της.

Ἄφησέ με πειὰ γιὰ πάντα. Τίποτε πειὰ δὲν μᾶς δεσμεύει. Τίποτε. Μὴν ξαναπεράσῃς ἀπὸ μπροστά μου, κακὸ κορίτσι. Θέλω νὰ σὲ ξεχάσω καὶ πρέπει νὰ μὲ κάνῃς ἐσὺ νὰ σὲ ξεχάσω τελειωτικά. Κατώρθωσα νὰ μὴ σὲ βασανίζω πειά. Μὴ γυρεύῃς τίποτε ἄλλο. Μὴ βρεθῇς πειὰ στὸ δρόμο μου.

Κακὸ κορίτσι, ἄφησε τὸν Μποὲμ νὰ ζήσῃ μὲ τὴν φτωχή του Μιμὴ

ΕΣΠΕΡΟΣ

Η ΔΙΛΑ ΝΤΑΛΙΑ

Θυμᾶμαι τὴν ὄμορφη ντάλια ποὺ ἔφερε στὴ ρόμπα της ἡ ἀγαπημένη μου τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς δυστυχίας μου. Θυμᾶμαι τὸ δάκρυ ποὺ κύλισε καὶ στάθηκε στὰ πέταλά της.

Ἔ! αὐτὴ τὴ ντάλια τὴ λιλὰ τὴν πῆρα, τὴν φύλαξα, ξερὴ καθὼς εἶναι, μὲ τὸ καυτερὸ δάκρυ τὸ ἐξατμισμένο, ποὺ ἔχει δώσει τὰ ἴχνη ἑνὸς πρα ματικοῦ πόνου πάνω στὰ φύλλα της. Τώρα αὐτά, τὰ φυλάω σὰν τὸ μεγαλύτερο φυλαχτὸ στὴ ζωή μου καὶ μ' αὐτὰ θὰ κλείσω τὰ μάτια, μ' αὐτὰ θ' ἀφήσω τὴ ζωή. Τὰ βλέπω κάθε μέρα· δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτὰ γιὰ ἀνάμνηση παρὰ τὴ ντάλια τὴ ξερή, κείνη ποὺ μου πῆρε τὴ ζωὴ καὶ μὲ κείνη θ' ἀφέσω τη ζωή.

Σ. Δράκος

ΧΙΝΟΠΩΡΟ-ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Κρίνα, γιούλια, γιασεμιά, χρυσάνθεμα καὶ βιόλες.
μαράθηκαν ὅ'ι ένα κ' ἡ μαργαρίτες ὅλες.
Μέσ' στὴ ψυχή μου τώρα ἡ καταχνιὰ σαλεύει.
ποὺ στάλαξαν ἡ μπόρες. Χειμώνας βασιλεύει.
Κεῖ ποὺ χορτάρι δροσερὸ ἀνάδευε τ' ἀγέρι
τώρα βοῦρκο ἀπ' τὰ νερά, κῦμα στὸ βαλτονέρι
καὶ κεῖ ποὺ μαργαρίτες ἦσαν τὸ καλοκαίρι
χινόπωρο σὰν ἦρθε τώκαμε ἀγριοκαίρι
Καὶ καλοκαίρι κι' ἄνοιξι, χινόπωρο. φευγάτα
τὰ σύγνεφα βαρυά, μαβιά, θολά, βροχὴ γιομάτα.
Ἡ φύση ὅλη χλώμιασε, τὰ πάντα ἀλλαγμένα
μά, εἰς τὴν ἴδια μορφὴ γὼ βρίσκω τὰ χαμένα!..

Γιάγκος Παππέλης.

ΜΙΑ ΜΥΣΤΙΚΗ ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΤΩΝ ΦΑΝΑΡΙΩΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ

ΝΕΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Μετ' ὀλίγον ὅλοι οἱ Φαναριῶται συνηντῶντο εἰς μίαν μικρὰν πλατεῖαν, περικλειομένην ἀπὸ μικροὺς οἰκίσκους καὶ ἀποτελοῦσαν ἕνα εἶδος αὐλῆς. Μέσα εἰς τὴν πλατεῖαν ἐκείνην εἶχον συναθροισθῇ οἱ φανατικώτεροι τῶν Φαναριωτῶν καὶ μὲ συγκινητικὴν κατάνυξιν ἀπέπεμπον δεήσεις καὶ ἔκαμον λιτανείας διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ Πατριαρχείου.

Αἴφνης πέντε νυκτοφύλακες εἰσῆλθαν ἀπὸ μυστηριώδη εἴσοδον εἰς τὴν πλατεῖαν ἐκείνην, καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τοὺς συγκεντρωμένους ἐκεῖ Φαναριώτας νὰ παραδοθοῖν.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ συναθροισθέντες εἰς τὴν παράμερον ἐκείνην πλατεῖαν διὰ νὰ δεηθοῦν διὰ τὴν περίσωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ του γοήτρου, εἶχαν προδοθῇ. Ἡ Τουρκικὴ ἀστυνομία, ὑποψιασθεῖσα ὅτι πρόκειται περὶ συνωμοσίας, ἔσπευσε νὰ τοὺς συλλάβῃ. Οἱ τολμηρότεροι, ἐπειδὴ οἱ νυκτοφύλακες ἦσαν ὀλίγοι, κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν. Οἱ ἄλλοι ὅμως συνελήφθησαν καὶ ὡδηγήθησαν πρὸ τοῦ ἀστυνόμου τοῦ τμήματος, ὁ ὁποῖος τὰς μὲν γυναῖκας ἀπέλυσε—διότι παρευρίσκοντο καὶ γυναῖκες εἰς τὴν συγκέντρωσιν ἐκείνην, τοὺς δὲ ἄνδρες ἐκράτησε, μέχρις ὅτου ὁ Νομάρχης διέταξε τὴν ἀπόλυσίν των, διότι ἐναντίον των δὲν προέκυψαν ἐνοχοποιητικά.

Νέα θαύματα εἰς τὸ Πατριαρχεῖον.

Ἐνῷ συνέβαινον αὐτὰ ὅλα μὲ τοὺς φανατικοὺς Φαναριώτας, τὸ Πτριαρχεῖον διετέλει ἐν ἀληθῆ ἀναστατώσει ὁ ναὸς τῶν Πατριαρχείων παρουσίαζεν ἀληθῆ τόπον θαυμάτων. Ἡ Παναγία τῶν Βλαχερνῶν ἐξηκολούθει δακρίζουσα, ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ ἤρχισεν νὰ τρέξῃ εὐθὺς ὡς ἐσήμαινεν ὁ ἑσπερινὸς τὰ κεριὰ τοῦ κεντρικοῦ πολυελαίου εἶχον σβύσει καὶ καθίστατο ἀδύνατον νὰ τ' ἀνάψουν οἱ νεωκόροι, ἐπιπροσθέτως δὲ ὁ θόλος τοῦ Παντοκράτορος ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνῆς ὁμίχλης τοιαύτης ὥστε αἱ ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουσαι εἰκόνες τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν δὲν ἐφαίνοντο

Ὁλόκληρος ὁ Χριστιανικὸς κόσμος τῆς Κων)πόλεως ἦτο ἀνάστατος, κακὰ προμαντεύων. Προφανῶς τὰ θαύματα αὐτὰ ἦσαν σημεῖα μιᾶς καταστροφῆς, ἡ ὁποία, ἄγνωστον πότε. θὰ ἔπιπτεν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Τούρκων. Καὶ ἂν οἱ Χριστιανοὶ τῆς Κων)πόλεως δὲν ἐπτοοῦντο ἀπὸ τὴν ἀσκουμένην ἐπ' αὐτῶν τρομοκρατίαν, ἀσφαλῶς θὰ διεκήρυττον καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς τὰ θαύματα αὐτά, τὰ ὁποῖα θ' ἀπετέλουν ἀφορμὴν ἐξεγέρσεως ὁλοκλήρου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου κατὰ τῆς Τουρκίας. Τρομοκρατημένοι ὅμως πάντες ἐσίγουν κρύπτοντες πότε μεν τὴν συγκίτησίν των ποτὲ δὲ τὴν ἀγανάκτησίν των. Ἀλλ' ἕως πότε θὰ βαστάξῃ ἡ τρομοκρατία αὐτή; Ταχέως θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ποὺ τὰ δάκρυα τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν θὰ πληρωθοῦν ἀκριβώτατα.

ΠΩΣ Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΙΩΞΙΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ. — Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6 ΣΕΛΙΔΑ.

Παληὰ Τραγούδια

Χ ΑΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Περνοῦσα τὴ ζωή μου δίχως ἔννοια
μὲς στὴν ἀφροντησιὰ καὶ μὲς τὴν πλάνη·
μὰ ξάφνου, μιὰν αὐγὴ τριανταφυλλένια,
μιὰ ὀνειρευτὴ μορφὴ μπροστά μου ἐφάνη
Ὁ κόσμος ποὔχα ἐντός μου εὐθὺς ἀλλάζει·
καὶ λησμονῶ καθῆκον καὶ πατρίδα,
καὶ θάρρεψα πῶς εἶδα νὰ μὲ κράζῃ
ἡ θρυλικὴ στὰ μάτια σου Ἀτλαντίδα.
Κ' εἶπα: γιατὶ μακρυά σου νὰ γεράσω;
κάλλιο ἂς χαθῶ στὰ βάθη μιᾶς ἀβύσσου·
διψάω σὰ ρυάκι νὰ περάσω.
μὲς στὰ βαθειὰ φαράγγια τῆς ψυχῆς σου.
Τὴν τύχη σου ποθῶ νὰ κυβερνήσω,
γονατιστὸς στὰ θεῖα σου τὰ πόδια·
τὸ ἐγὼ μου μὲς στὰ στήθη ν' ἀφανίσω
κι' ὅλα τῆς εὐτυχίας μας τὰ ἐμπόδια.
Μὰ ἐσὺ δὲν εἶχες τίποτα μαντέψει
ἀπτὰ τρελλὰ κι ἀδύνατα ὄνειρά μου,
ἐβασίλευες ὡστόσο μὲς στὴ σκέψη—
ὀνειρευτὴ φωτιὰ μὲς στὴ βραδειά μου.
Τώρα, ντυμένη, κάθεσαι, στ' ἀτλάζι·
κι ἀόρατος ὁ νοῦς μου τὸ λιβάνι
τῶν στίχων μου σοῦ φέρνει· καὶ σοῦ βάζει
στὸ μέτωπό σου, ἡ Μοῦσα μου, στεφάνι!

ΤΙΜΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Δύσκολος, ἀρχόντισσά μου· κι ὅμως
μπορῶ περήφανα νὰ 'πῶ πῶς ἔχω κατορθώσει
νὰ φθάσω στὸ σκοπό μου.

ΦΑΤΜΕ

Ναί;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ναί, ναί. Τόσοι καὶ τόσοι
δοκίμασαν, προσπάθησαν κι ἀπόμειναν στημένη·
μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπ' τοὺς πολλούς, ἐγὼ ..

ΦΑΤΜΕ (μὲ ἐνθουσιασμὸν)

Πόσο μ' ἀρέσει
νὰ βλέπω ἀνθρώπους ποῦ μποροῦν νὰ φθά-
[νουν στὸ σκοπό τους!
Ζωγραφισμέν' ἡ θέλησι λάμπει στὸ πρόσωπό
(Μὲ παρακλητικὸν ὕφος) [τους,
Ἂν σ' ἐρωτήσω, ξένε μου, καὶ τὸ σκοπό σου

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ [ἐκεῖνο;

Θὰ σ' ἀπαντήσω πρόθυμος: Ἐσπούδασα νὰ κρίνω.

ΦΑΤΜΕ

Εἶσαι καδδῆς ἰ

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Δὲν μ' ἔνοιωσες. Εὑρῆκα χίλιους τρόπους
νὰ κρίνω, νὰ ψυχολογῶ, νὰ νοιώθω τοὺς ἀν-
Εἶμαι φιλόσοφος. [θρώπους.

ΦΑΤΜΕ (μὲ προσποιητὴν ἔκπληξιν).

Ἀ! .,

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ναί· καὶ κἄτι παραπάνω.
καὶ μπαίνω μέσα στῆς καρδιὲς κι' ὡς τὸ βυθό
[τους φθάνω.
Ὁμοιοζητῶ τὰ δύσκολα· κι' αὐτὸ ποὔχω σπου-
]δάσει
σχίζοντας πέλαγα βαθιά, βουνά, λαγκάδια, δάση,
εἶν' ἡ γυναῖκα. Ὅπως ἐγὼ κανένας δὲν τὴν ξέρει!
Τὴ σπούδασα καὶ τἄγραψα.
(Δείχνει τὸ βιβλίον)

ΦΑΤΜΕ

Σ' ἐκεῖνο τὸ τεφτέρι;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ναί.

ΦΑΤΜΕ

Καὶ θὲ νὰ μένουν μυστικά;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ὄχι· θὰ τὰ τυπώσω,
ὅλοι νὰ τὰ διαβάσουνε κι' ὅλοι νὰ δοῦνε πόσο
τὴν ξέρω τὴ γυναῖκα ἐγὼ καὶ μήτε τὴ φοβοῦμαι·
γιὰ νὰ φυλάγωνται κι' αὐτοί.

ΦΑΤΜΕ

Εὐτυχισμένη ποὖμαι
ποῦ βρῆκα ἕνα φιλόσοφο! τ' ἀλάθευτό σου
[στόμα
θὰ μοῦ ξηγήσῃ τὶ εἶμαι ἐγὼ καὶ δὲν τὸ ξέρω
[ἀκόμα.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Σένα εἶν' ὁ νοῦς σου διάφανος καὶ τὸν
[διαβάζουν ὅλοι
Εἶσαι σὰν τὴ πρωτόπλαστη στοῦ Ἀδὰμ τὸ
[περιβόλι,
ποῦ ζοῦσε μέσα στοὺς ἀνθούς, στὰ δέντρα
[στὰ θεριά της
καὶ ποῦ δὲν εἶχε πονηριές, κ' ἡ μόνη πονη-
[ριά της
ἦταν τὸ μῆλο ποὔκοψε κ' ἔδωκε καὶ στὸ ταῖρι.

ΦΑΤΜΕ

Τώρα, ποῦ ξέρω τὶ εἶμ' ἐγώ...

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ (διακόπτει).

Εἶσ, ἄνθος ποῦ δὲν ξέρει
μήτε γιατὶ μοσχοβολᾷ μήτε γιατὶ ἔχει ἀνθίσει.
Εἶσ' ἡ ἀνήξερη ζωὴ κ' εἶσαι γιὰ τοῦτο ἡ φύσι,
κ' ἡ φύσι εἶν' ἀπονήρευτη, καθένας μας τὴ
[νοιώθει.

ΦΑΤΜΕ

Ἀλήθεια;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ὅ, τ' εἶνε μέσα σου, χαρές λα-
χτάρες, πόθοι,
βγαίνουν καθὼς γεννήθηκαν, χωρὶς νὰ τὰ
[δουλέψῃ
ὁ νοῦς μέσ' στ' ἀργαστῆρι του καὶ πρὶν προ-
[φθάσ' ἡ σκέψι
νὰ βάλῃ τὸ φτειασίδι της.
(Μὲ ἔμφασιν).
Γυναῖκα τῆς ἐρήμου!
Ὦ! πῶς μ' εὐφραίν' ἡ ὄψι σου! Θἄδινα τὴ
[ζωή μου
σὲ μιὰ γυναῖκα σὰν ἐσὲ ποῦ ἀξίζει γιὰ
[χιλιάδες!

ΦΑΤΜΕ (κατ' ἰδίαν).

Τὸν ἔφερα στὸ δρόμο μου.
(Στὴ σκλάβα).
Μπίνάζ, φέρε κουρμάδες
νὰ δώσωμε στὸν ξένο μας. Ἀκοῦς;

ΜΠΙΝΑΖ (σηκώνεται).

Μετὰ χαρᾶς σου.

(Φέρει ἕνα πιᾶτο γεμᾶτο κουρμάδες καὶ τὸ παρουσιάζει στὸν φιλόσοφο).

Νά, διάλεξε.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Σ' εὐχαριστῶ· μὰ πρῶτα στὴν κυρά σου.

(Ἡ Μπινάζ, ἀφοῦ προσφέρῃ πρῶτα εἰς τὴν Φατμέ, ἔρχεται καὶ στὸν Φιλόσοφο. Τρώγουν καὶ οἱ δύο.

ΦΑΤΜΕ (στὴ σκλάβα)

Σῦρε τὴ στάμνα στὸ νερὸ καὶ γέμισέ την πάλι.

Ἡ Μπινὰζ ἐξέρχεται μὲ τὴν στάμναν, τὴν ὁποίαν κρατεῖ στὴν κορυφή της μὲ τὰ δυό της χέρια ὑψωμένα).

ΦΑΤΜΕ

Τὶ λέγαμε;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ναί, λέγαμε τὸ πῶς δὲ βρίσκετ' ἄλλη
τόσο σωστὴ κι' ἀληθινὴ γυναῖκα σὰν ἐσένα.
ἄπραγη κι' ἀπονήρευτη.

ΦΑΤΜΕ

Τὰ λόγια σου σὰν ξένα
μοῦ φαίνονται· κι' ὅμως θαρρῶ πῶς μ' ἄν-
[ναψαν λυχνάρι
πῶς μ' ἄνοιξαν τὰ μάτια μου πρώτη φορά.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Μακάρι
νἆν' ἡ στερνή, κι' ἀνήξερη νὰ μείνῃς.

ΦΑΤΜΕ

Ναί, θὰ μείνω.
Μὰ πές μου ὡς τόσο, τὶ ἔγραψες μέσ' τὸ τε-
[φτέρι ἐκεῖνο;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Νόμους, κανόνες, συμβουλές. Ὅποιος ζητᾷ
[νὰ μάθῃ
τι! εἶν' ἡ γυναῖκες κάθε μιά, καὶ τὶ μπορεῖ νὰ
[πάθῃ,
τὶ βάσανα καὶ τὶ καϋμούς, ἂν δίχως νὰ τὴς
[ξέρῃ,
πέσῃ μέσα στὰ δίχτυα των ἂς πάρῃ τὸ τεφτέρι
Ὅλες τὴς θύρες ἄνοιξα,
(Δείχνει τὸ βιβλίον)
Καὶ νάτα τὰ κλειδιά μου.

ΦΑΤΜΕ

Φιλόσεφος!.... Πῶς ἤθελα νἄδινα τὴν καρ-
[διά μου
σ' ἕνα φιλόσοφο! ποτὲ νὰ μὴ τὴν πάρω πίσω.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ (πλησιάζει μὲ περιπάθεια)

Ἀλήθεια: (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ

(Ἐκ τῶν ἐγκεκριμένων τὰ πληρωνόμενα πρὸς 5 δρχ. προτιμῶνται].

ΚΑΤΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΝ

ΜΕΘΥΣΙ

— Κρασὶ χρυσό, κρασὶ ποῦ σπινθιρίζει
Καὶ στὸ ποτῆρι μέσα λαμπυρίζει
Κάπελα, φέρε κι' ἀπὸ γιοματάρι
Ὁ νοῦς μου τὴ λαμπράδα του νὰ πάρῃ,
Ἐκεῖ στὸ κενό, 'ψηλὰ νὰ φτερουγίσῃ
Καὶ στὸ φτερούγισμά του αὐτὸ νὰ σβύσῃ.
—»Κάπελα, φέρε μου χρυσῆ ρετσίνα ἀκόμα
Γιὰ νὰ ξεχάσω τὸ γλυκό της στόμα,
Φέρε κρασὶ νὰ πάψω νὰ πονῶ·
Κάτι εἶδα χτὲς ποῦ πιὰ δὲν τὸ ξεχνῶ.
Εἶδα τὸ φῶς μου χθὲς σὲ ξένη ἀγκάλη
Κι' ἄλλος ἐχάϊδευε τ' ἀχνά της κάλλη
Κι' ἐκεῖ ποὺ ἀχνοτρεμόσβυνε τὸ δεῖλι
Εἶδα στὰ χείλη της ἀπάνω ξένα χείλη...
— Φέρε κρασὶ πολύ, βρὲ ταβερνιάρη,
Ἀπὸ τὸ σῶσμα κι' ἀπ' τὸ γιοματάρι,
Κρασὶ πολύ, νὰ πάψω νὰ πονῶ·
Κάτι εἶδα χθὲς καὶ πιὰ δὲν τὸ ξεχνῶ...

Χρῆστος Κ. Χαιρόπουλος.

ΚΑΤΑ ΣΕΙΡΑΝ

ΤΩΠΕ Η ΤΣΙΓΓΑΝΑ!..

Δυὸ μάτια ὁλόγλυκα θὰ συναντήσῃς
μοὖπε ἡ Τσιγγάνα κάποια βραδυά,
ποῦ εὐθὺς μικρή μου σὰν τ' ἀντικρύσῃς
θὰ σ' ἀγκαλιάσῃ ἡ συμφορά!
Θὲ νὰ σ' ὁρκίζωνται, πτωχὴ μικροῦλα,
τρελλὴ ἀγάπη τὰ μάτια αὐτά,
μὰ μὴ πιστεύσῃς... γιατὶ ὅλα θἆνε
ψεύτικα λόγια... ἀπατηλά!
Ὢ πῶς φοβοῦμαι μὴν εἶναι δικά σου
τὰ μάτια, ἀγάπη μου, τὰ γλυκά,
ὅπου δὲν παύουνε νὰ μοῦ ψέλλουν
λόγια ἀγάπης, λόγια τρελλά!!..
Μὴ μὲ κυττάζῃς!.. ὢ ναί! φοβοῦμαι
Φοβοῦμαι... ἔρχεται ἡ συμφορά.
Ἔτσι θὲ νἆναι, ναὶ τὸ θυμοῦμαι
Τῶπε ἡ Τσιγγάνα κάποια βραδυά!!!

Πειραιεὺς Fabiola.

ΑΡΙΣΤ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΛΗΣΤΟΥ

ΕΛΛ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Πάρ' τον στόγάμο σου νὰ σοῦ πῇ καὶ τοῦ χρόνου. Δὲν ξέρεις γιὰ ποιοὺς γάμους σοῦ ὁμιλῶ.

—Ὄχι.

—Δὲν ξέρεις λοιπὸν ὅτι κάποιος ἀπὸ τὸ χωριό σας, ποὺ τὸν λένε Σταμάτη Ἀδρακτᾶ παντρεύεται καὶ πέρνει γυναῖκά του τὴν ἀγαπητικιά σου;

—Ποιὰ πέρνει;

—Τὴν ἀγαπητικιά σου. Τὴν Φρόσω τοῦ παπᾶ!

—Τί λές, μωρὲ σύντροφε! ἀνέκραξε κατάπληκτος ὁ Μαρῆς.

Χωρατὰ θέλεις νὰ κάνῃς μαζί μου;

—Χωρατὰ λέει; Ἄϊντε ἄϊντε! Μὰ γιὰ παιδιὰ μᾶς πέρνει, ὠρὲ Μαρῆ;

—Παντρεύεται ἡ Φρόσω λοιπόν;

—Ναί.

—Καὶ ποιός σοῦ τὸ εἶπε;

—Μοῦ τὸ εἶπε τὸ τσοπανόπουλο. Ἐπήγαινε τὸ ἀρνὶ γιὰ νὰ τὸ φᾶν στὸ γάμο. «Σὲ ποιὸ γάμο μωρέ;» τὸν ἐρώτησα ἐγώ. Στὸ γάμο τῆς Φρόσως τοῦ παπᾶ, μοῦ ἀπαντάει ἐκεῖνο. Ἐγὼ θυμήθηκα πῶς ἡ Φρόσω αὐτὴ σοῦ ἄναψε ντέρτι στὴν καρδιά, καὶ τὸ ρώτησα τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί.

—Καὶ τί σοῦ εἶπε;

—Ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ φίλησες τὴν Φρόσω καὶ ἔφυγες ὁ πατέρας της ὁ παπᾶς ἐπάσχιζε νὰ τῆς εὕρῃ γαμβρό, πῶς τῆς βρῆκε κάποιον Σταμάτη Ἀδρακτᾶ, ποῦ εἶνε λέε καὶ παλληκαρᾶς.

—Τὸ λέει πῶς εἶνε καὶ τὸ θαρρεῖ πῶς εἶνε γιατὶ δὲν εὑρέθηκε κανεὶς νὰ τοῦ τρίψῃ τὰ μοῦτρα. Λοιπόν!

—Ὁ παπα-Γιάννης γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ καὶ γιὰ νὰ μὴν τοῦ τύχουν τίποτε φασαρίες φαίνεται, ἀπὸ σένα τὸ κράτησε τὸ πρᾶγμα μυστικὸ καὶ τὸ διελάλησε σήμερα τὸ πρωΐ. Σήμερα τὸ πρωΐ τὸ διαλάλησε καὶ ἀπόψε κάνει τοὺς γάμους. Τὸ τσοπανόπουλο μάλιστα μου εἶπε πῶς αὐτὸ ἔστειλαν καὶ παρεκάλεσαν

Ἀπρόσκλητος θεατὴς τῶν γάμων

Μὰ ταχύτητα ἀνθρώπου ἐξαρτῶντος τὸ πᾶν ἀπὸ τὸ κέρδος ὀλίγων στιγμῶν, ὁ Βασίλης ὁ Μαρῆς ἔτρεχε τώρα πρὸς τὸ χωρίον του μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατέφθανε τοὺς ἱερεῖς καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι κάμνων χρῆσιν ὅλων τῶν μέσων θὰ τοὺς ὑποχρέωνε νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω...

Ἀτυχῶς, εἶχε διανύσει τὸ πλεῖστον τοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ συναντήσῃ πουθενὰ τοὺς ἱερεῖς. Ἦτο δὲ τὸ πρᾶγμα εὐεξήγητον.

Ἔφιπποι ἐκεῖνοι ἔτρεχον περισσότερον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τοὺς κατεδίωκε πεζός. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ ἡμίονος τῆς ὁποίας ἐπέβαινεν ὁ ἕτερος τῶν ἱερέων, παρενέβαλλεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον. Ἀλλὰ τὰ ἐμπόδια ἐκεῖνα ἔπαυσαν, εὐθὺς ὡς ἔπαυσε καὶ ὁ ἀνήφορος. Καὶ εἰς τὸ κατωφερὲς μέρος τῆς ὁδοῦ, ὁ δρόμος ἐπανελήφθη κανονικῶς, ταχύς, χωρὶς προσκόμματα καὶ ἐμπόδια πλέον.

Τούτου τοῦ λόγου ἕνεκεν, αἱ τρεῖς ἱερεῖς εἶχον ἐξέλθει εἰς τὸ χωρίον καὶ κατηυθύνοντο ταχεῖς πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ παπα Γιάννη· ἐνῷ ὁ Βασίλης Μαρῆς τοὺς ἀνεζήτει ἀκόμη εἰς τὴν ἐξοχήν.

—Βρὲ ἀνάθεμά τους! ἐψιθύρισεν ἀπηλπισμένος ὁ Μαρῆς ὅταν ἐπείσθη ὅτι ὅλη ἐκείνη ἡ καταδίωξις καὶ ὅλος ἐκεῖνος ὁ φρενήρης δρόμος δὲν τὸν ὠφέλησαν εἰς τίποτε. Βρὲ ἀνάθεμά τους! Ἐπῆγαν στὸ χωριό. Καὶ τώρα;

Ἀνέκοψε τὸν δρόμον του, ὄχι διὰ νὰ ξεκουρασθῇ ἀλλὰ διὰ νὰ σκεφθῇ.

Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάμῃ τώρα:

Νὰ γυρίσῃ πίσω εἰς τοὺς συντρόφους του κατησχυμμένος, ἡττημένος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποδυθῇ, ρεζιλευμένος εἰς τὰ μάτια τῆς Φρόσως τοῦ Παπᾶ καὶ εἰς τὰ ἰδικά του μάτια ἀκόμη;

—Καὶ οἱ σύντροφοί μου, δὲν θὰ γελάσουν μὲ τὸ δίκηο τους μαζί μου, ποὺ θὰ πιστέψουν ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ κάνω τίποτε; Καὶ ὁ παπα-Γιάννης ποῦ τοῦ κόλλησα στὴ θύρα του ἐκείνη τὴν διαταγή μου, δὲν θὰ ξεκαρδισθῇ στὰ γέλοια μαζί μου; Καὶ τὸ συγγενολόγι τῆς Φρόσως καὶ ὅλο τὸ χωριὸ μαζί, καὶ θὰ ποῦν ὅτι τράβηξα χέρι καὶ κάθησα ἥσυχος, γιατὶ φοβήθηκα τὸν Σταμάτη τὸν Ἀδρακτᾶ, ποὺ ἐπίτηδες φαίνεται, ἐπειδὴ περνάει γιὰ παλληκαρᾶς, τὸν ἔκαναν γαμβρὸ γιὰ νὰ τὸν φοβηθῶ;

Τὸ αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὴν κεφαλήν του, βουίζον, ξετρελλαῖνον, ἀποπνικτικόν. Ἕνας μαῦρος πέπλος τοῦ μίσους καὶ τῆς λύσσης, ἐσκίασαν πρὸς στιγμὴν τὰ μάτια τοῦ Μαρῆ.

—Νὰ φοβηθῶ ἐγώ! ἀνέκραξεν. Ὢ! ποὺ νὰ τοὺς πάρῃ ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ ὅλοις! Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ; Ἐγὼ ν' ἀφήσω νὰ γείνῃ ὁ γάμος; Ὄχι! Χίλιαις φοραῖς ὄχι! Φωτιὰ θὰ βάλω καὶ θὰ τοὺς κάψω. Ποτάμι θὰ χύσω τὸ αἷμά τους. Κεραυνοὺς θὰ ρίξω ἀπάνω τους μὰ ὁ γάμος τῆς Φρόσως δὲν θὰ γείνῃ.......

Ὄχι δὲν θὰ γείνῃ.

Ἔμεινεν ὀλίγον ἀκόμη σκεπτικός. Ἔπειτα ἀποφασισμένος ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ματαιώσῃ τοὺς γάμους, ἀλλὰ χωρὶς ὡρισμένον σχέδιον ἐνεργείας, ἐξηκολούθησε τρέχων πρὸς τὸ χωρίον του.

Τὸ σκότος εἶχε πυκνωθῇ τώρα, ὁ δρόμος ἦτο τελείως ἔρημος, καὶ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ συναντηθῇ μὲ κανένα.

* * *

Ἓν τέταρτον βραδύτερον ὁ Βασίλης ὁ Μαρῆς εἰσήρχετο εἰς τὸ χωρίον του ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸν μέρος αὐτοῦ.

Ἐξαιρετικῶς δὲ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὸ χωριὸ ἐφαίνετο ὡς ἔρημον καὶ ἐγκαταλελειμμένον.

Τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν, ὅσα δὲν ἦταν κλειστά, ἦταν σκοτεινά. Εἰς τῆς ἐξώθυρες δὲν ὑπῆρχαν ὅπως συνήθως ὅμιλοι γειτονισσῶν.

Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ παιδιὰ εἶχαν ἐξαφανισθῇ καὶ αὐτά. Τὰ σκυλιὰ μόνον ἀντιληφθέντα τὸ πέρασμα ἀνθρώπου, ἤρχισαν νὰ γαυγίζουν ἀγρίως.

—Μωρέ, ὅλο τὸ χωριὸ φαίνεται πῶς ἔχει πάει στοὺς γάμους τῆς Φρόσως, ἐσκέφθη ὁ Μαρῆς. Τόσῳ τὸ καλλίτερο θὰ κάνω εὐκολώτερα τὴ δουλειά μου....

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅμως δύο χωρικοὶ ἐθεάθησαν ἐξ ἀντιθέτου ἐρχόμενοι. Ὁ Μαρῆς ἠναγκάσθη νὰ παραμερίσῃ καὶ νὰ κρυφθῇ. Οἱ δύο χωρικοὶ συνηντήθησαν δύο βήματα πρὸ τοῦ Μαρῆ. Ἐσταμάτησαν καὶ ἀντήλλαξαν ὀλίγας λέξεις

—Ποῦ πᾶς:

—Στὸ γάμο. Καὶ σὺ ποῦθε ἔρχεσαι;

—Ἀπὸ τὸν γάμο.

—Μπᾶ! Καὶ γιατὶ δὲν ἔμεινες ἀκόμη:

—Εἶνε ἀνήμπορη ἡ γυναῖκα μου, καὶ πάω στὸ σπίτι νὰ ἰδῶ τί κάνει. Θὰ ξαναγυρίσω πάλι.

—Τελείωσε τὸ στεφάνωμα;

—Ὄχι...

—Ἀμμ' γιατί;

—Οἱ παπάδες ἄργησαν νἄρθουν. Τώρα θὰ ἔφθασαν κατακουρασμένοι.

—Καὶ δὲν ἄρχισαν ἀκόμη;

—Ἄρχισαν δά. Ἐπέρασαν τὰ διαβάσματα τῶν ἀρραβώνων. Ἂν περιπατήσῃς κομμάτι γρήγορα, θὰ προφθάσῃς τὰ στεφανώματα...

—Ἔ! Γιὰ σου τότε..

—Καλὴν ἀντάμωσιν.

Οἱ δύο χωρικοὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, καὶ ἐξηφανίσθησαν μέσα εἰς τὸ σκοτάδι τῶν δρόμων. Ὁ Βασίλης ὁ Μαρῆς τότε ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἐμαίνετο καὶ ἐλύσσα κυριολεκτικῶς.

—Φωτιὰ θὰ βάλω καὶ θὰ τοὺς κάψω ἀπάνω στῆς χαραῖς τους! ἐψιθύρισεν. Μὰ ὁ γάμος δὲν γείνῃ, ὄχι!

Καὶ ὥρμησε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μέρος τῆς οἰκίας τοῦ παπα-Γιάννη...

Τί ἐπήγαινεν νὰ κάμῃ ἐκεῖ, καὶ αὐτὸς δὲν ἐγνώριζεν.

Ὅταν ἔφθανεν, ὅταν ἔβλεπε τὸν κίνδυνον τοῦ ρεζιλεύματός του μὲ ἴδια του τὰ μάτια, τότε θ' ἀπεφάσιζεν.

Ὅ,τι ἐσκέπτετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ τὸ ἐξετέλει.

* * *

Ὁ μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ παπα-Γιάννη δρόμος δὲν ἦτον ὅμως πλέον δρόμος χωρὶς ἐμπόδια.

Χωρικοί τινες περίεργοι, καθυστερήσαντες καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπανελθόντες ἐκ τῶν ἐργασιῶν των, κατηυθύνοντο πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ παπα-Γιάννη διὰ νὰ παρακολουθήσουν ἔστω καὶ ἀπὸ μακρὰν τοὺς γάμους.

Τούτου ἕνεκεν ὁ Μαρῆς ἠναγκάζετο νὰ διακόπτῃ τὸν δρόμον του, νὰ κρύπτεται, νὰ περιμένῃ νὰ περάσουν οἱ περίεργοι καὶ νὰ προχωρήσῃ πάλιν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχανε πολύτιμον ὥραν. Ἂν ἐξηκολούθει προχωρῶν μὲ τόσην βραδύτητα θὰ ἔφθανε ἀργά.

Θὰ ἔφθανεν ὅταν οἱ γάμοι θὰ εἶχον τελειώσει, καὶ ὅταν τὸ ρεζίλεμμά του θὰ εἶχε συντελεσθῇ... (Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Δὲν εἶχε περάσει μία ἑβδομὰς ποῦ ἡ «Σφαῖρα» ἐδημοσίευσε τὴν πρώτην περιγραφὴν τῶν θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ἔλαβον χώραν εἰς τὸν ναὸν τῶν Πατριαρχείων καὶ ἐξερράγη ἡ μεγάλη ἐπανάστασις εἰς τὴν Τουρκίαν, ἡ ὁποία θὰ σημάνῃ καὶ τὴν καταστροφήν της. Ἰδοὺ λοιπὸν ποὺ τὰ δάκρυα τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν ἤρχισαν νὰ μετατρέπωνται εἰς ποταμοὺς αἱμάτων διὰ τὴν Τουρκίαν.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ «ΝΟΡΑΣ»

ΤΙ ΕΛΕΓΑΝ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

Π-ν Μ-τρ-ν Αρ-στ-ν.

Λύσεις, συνοδευόμεναι ὑπὸ μονοδράχμων, γίνονται δεκταὶ μέχρι 14ης Μαρτίου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 21ης Μαρτίου. Βραβεῖα πέντε:

ΠΡΩΤΟΝ: Δραχ. 100.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ: » 50.
ΤΡΙΤΟΝ: » 25.
ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Ἑξάμηνος συνδρομὴ «Σφαίρας».
ΠΕΜΠΤΟΝ: Τρίμηνος συνδρομὴ «Σφαῖρα»

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 315 ΦΥΛΛΟΥ

Ἕνας σοφώτατος ὁρισμὸς τῆς ζωῆς: Καλημέρα—Καληνύκτα.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ: Ἐλισάβετ Φωτιάδου, Μιχαὴλ Κεντμέας, Σ. Τσολακίδου, Αἰκατερίνη Κεναμέα, Κων. Γεωργιάδης, Στέλιος Γεωργιάδης, Κ. Δ. Καπράλος, Ν. Σεϊμένης, Φοῖβος Δειλινός, Τάσος Νικολάου, Ἀαρὼν Μιζάν, Σάββας Τουζγουριώτης, Σάσα Μ., Μαίρη Θεσβῆ, Γεώργιος Πριγγής, Ἀλεξάνδρα Τσιμιγειάτου, Κερκετζῆς, Ν. Παρασκευαΐδου, Θέσβης Ἱερίδου, Νῖκος Μπάντης, Ἰωάννης Νικολαΐδης, Σταμάτιος Καλλονᾶς, Πᾶνος Κανελλόπουλος, Νίτσα Θεοφανοπούλου, Ἰωάννα Καρκαβέλλα, Παναγιώτης Ι. Παναγιωτάκος, Ζαχαρίας Πολυμενόπουλος, Ἀθαν. Δ. Σταμάτης, Θεοδ. Παναγιωτίδης, Ria, Ἰωάν. Γκούμας, Λίνα Μεϊντῆ, Μαίρη Σ. Νεραετζοπούλου, Μάριος Σπεράντζας, Νῖκος Μιχόπουλος.

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ: Σάσα Μ., δραχ. 100, Μάριος Σπεράντσας, δραχ. 50, Σταμάτιος Καλλονᾶς, Νῖκος Μιχόπουλος, Μαίρη Θεσβῆ, ἀνὰ δραχ. 25, Τᾶσος Νικολάου, Ζαχαρίας Πολυμενόπουλος, Λίνα Μεϊντῆ, ἀνὰ δραχμὰς 15, Μαίρη Νεραντζοπούλου, ἕνα ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος «Ἀρκουδάνθρωπος», καὶ Ἰωάννα Καρκαβέλλα, ἕνα ἀντίτυπον τοῦ διηγήματος: Τὸ «Σημειωματάριον ἑνὸς τρελλοῦ».

Η ΔΙΣ ΔΩΡΑ

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΥ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΠΡΟΣ ΓΙΑΓΚΟΥΛΑΝ

Χαῖρε, τέκνον θηριωδικὸν
καὶ τὰ μάλα ἐνοχλητικόν,
Χαῖρε ὅτι τὸ σὸν βαλάντιον
ἐπαχύνθη φαιδρῶς
Χαῖρε ὅτι τὸ ἀπόσπασμα
ἐκοιμήθη σοβαρῶς
τὸ ὁποῖον
ὢ κορόϊδα ἀνδίον.
Χαῖρε τοὔμπαλιν, ὢ Φώτιε
ὅτι μᾶς ταράσσεις πρόδιμήνου
Χαῖρε ὁ τεταρταῖος πυρετὸς
τῆς Αἰκατερίνης καὶ τοῦ Αἰκατερίνου].
Χαῖρε ὅτι συνελήφθησαν
τόσα χωριὰ δι' ἐσέ,
Χαῖρε ὅτι εἶσαι φιλόζωος
καὶ θὰ συλλήψῃς καὶ ἐμέ,
τὸ ὁποῖον
μετὰ τῶν ληστῶν γέφμα θεῖον.

Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

Αἱ συνδρομαὶ τῆς «Σφαίρας» παραμένουν ὅπως ἦσαν καὶ ὅταν τὸ φύλλον ἐπωλεῖτο μία δραχμή.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ἕνα βράδυ τοῦ περασμένου μηνός, ἕνας νέος ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μὲ μαῦρα ζωηρὰ μάτια, ἡ φορεσιά, τοῦ ὁποίου ἐδείκνυε, πῶς ἦτο ἐπαρχιώτης, ἔβγαινε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸν κῆπον τοῦ Παλὲ Ρουαγιάλ. Τὸν ἀκολουθοῦσεν ἕνας ἄνθρωπος σαραντάρης.

Ἤτανε καὶ οἱ δύο πραγματικοὶ ἐπαρχιῶται, ποὺ πρὸ μιᾶς ἡμέρας εἶχαν ἔλθει στὸ Παρίσι.

Ὁ πρῶτος ὀνόματι Ἰβάν, ἀπὸ τὸ Κορεντὶ τῆς Βρετάνης, ἤτανε γυιὸς ἑνὸς ταγματάρχου, ποὺ εἶχεν ὑπηρετήσει ἐπὶ Ναπολέοντος, ὁ ἄλλος ὀνόματι Μαριών, ἦτον πρῴην ὑπηρέτης τοῦ ταγματάρχου, καὶ τώρα ἔμεινε κοντὰ στὸν γυιὸ τοῦ Ἰβάν.

Μπήκανε στὸ καφενεῖον τῆς «Χορεύτριας» καὶ διατάξανε δυὸ καφέδες. Ἀπέναντί τους στὸ τραπέζι καθόντανε δύο νέοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ξανθὸς κοίτταξε μὲ ἕνα περιφρονητικὸν ὕφος. Ὕστερα ἅμα εἶδε στὴ μπουτουνιέρα τοῦ Ἰβὰν ἕνα ἄσπρο γαρύφαλλο, τοῦ εἶπε ἀπότομα.

—Κύριε, εἶναι τώρα δέκα-πέντε μέρες ποῦ ἡ τρίχρους σημαία ἀντικατέστησε τὴν ἄσπρη καὶ οἱ θιασῶται αὐτῆς ἔλαβον ἐντολὴν νὰ φύγουν ἀπ' τὴ Γαλλίαν.

Ὁ Ἰβὰν δὲν κατάλαβε τίποτα ἀπ' τὴν ἀπότομη αὐτὴ ὁμιλία τοῦ ξένου, ἐν τούτοις τοῦ ἀπήντησεν ἀμέσως.

—Τὸ ξεύρω αὐτὸ καλά, Κύριε, γιατὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ στὸ Παρίσι.

—Τότε Κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ ξένος, νὰ βγάλετε ἀμέσως ἀπ' τὴν μπουτουνιέρα σας αὐτὸ τὸ ἄσπρο λουλοῦδι, εἰδεμὴ θὰ μοῦ δώσετε λόγον ἂν ἀρνηθῆτε.

—Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰβὰν ζαλισμένος ἀλλὰ ἀπὸ θυμὸ κοκκίνησε τὸ πρόσωπό του, εἶσθε πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ μοῦ δώσητε διαταγὰς καὶ μοῦ φαίνεται πῶς σᾶς χρειάζεται ἕνα μάθημα, ἰδοὺ τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

—Ἰδοὺ καὶ τὸ δικό μου εἶπεν ὁ ἄγνωστος. Οἱ μάρτυρές μου θὰ εἶναι στὴν διάθεσιν τῶν ἰδικῶν σας, σήμερα μάλιστα στὰς πέντε ἕως ἕξ.

Ἔπειτα ἀνεχώρησε συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα φίλον του ποῦ παρεστάθηκε σιωπηλὸς σ' ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνήν.

Ὁ Ἰβὰν στὴ ξιφομαχία ἤτανε δυνατὸς καὶ στὴν ἐποχὴ αὐτὴ ποῦ οἱ ξιφομάχοι δὲν ἐσπάνιζον. Στὸ πιστόλι ὅμως ἡ δεξιότης του δὲν εἶχε ὅμοιον. Προικισμένος μὲ σιδηρᾶν θέλησιν καὶ παροιμιώδη ἀταραξίαν, κατήντησε σιγὰ σιγὰ νὰ κατορθώνῃ νὰ τρυπᾷ *μιὰ ὅστια* σὲ ἀπόστασι εἴκοσι πέντε βημάτων.

Στὸ Γκιμπὰρ στὴ Βρετάνη πολλοὶ ποῦ παρατηρήσανε τὴν ἀπαράμιλλον δεξιότητά του, τὸν θεωρούσανε σὰν μάγον...

Ἅμα μείνανε μονάχοι στὸ τραπέζι ὁ Ἰβὰν καὶ ὁ Γιάννης Μαριών, ὁ τελευταῖος ποῦ εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὸ χέρι τοῦ κυρίου του τοῦ εἶπε·

—Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὸς ὁ ντανδῆς αὔριον θὰ μετανοήσῃ γιὰ τὴν σημερινὴ τρέλλα του, μὰ θἆναι πολὺ ἀργά.

—Μὰ ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν καταλαβαίνω τί τὸν πείραξε αὐτὸ τὸ ἄσπρο γαρύφαλλο. Καὶ διάβασε τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ νέου:

«Ἀλφόνσος Νιενίς

»ἀκόλουθος στὸ γραφεῖον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς..

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωῒ οἱ δύο ἀντίπαλοι μὲ τοὺς μάρτυράς των ἀνταμώνανε στὴν θέσιν Μαγιότ.

Ἂν καὶ ὁ Ἰβὰν εἶχε συστήσει στοὺς μάρτυράς του ἀξιωματικούς, νὰ κάμουν τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ γίνῃ ξιφομαχία, οἱ μάρτυρες τοῦ ἀντιπάλου ἐπέμεινον νὰ γίνῃ μὲ τὸ πιστόλι καὶ στὸ τέλος ἀπεφασίσθη.

Ὁ Ἰβὰν ἤτανε πολὺ στενοχωρημένος, δὲν ἤξευρε τί νὰ ἀποφασίσῃ. Ἐξ ἑνὸς μέρους ἂν τραβοῦσε στὸν ἀέρα μποροῦσε νὰ σκοτωθῇ ἀνοήτως ἀπ' τὸν ἀντίπαλόν του. Ἐξ ἄλλου γνωρίζων τὴν δεξιότητά του, ἐσκέπτετο πῶς θὰ ἦναι κακούργημα νὰ καθήσῃ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ ὑπηρέτης του τοῦ ἔλεγε νὰ σπάσῃ τὸ δεξιὸ μπράτσο τοῦ Ἀλφόνσου. Μὰ ὁ Ἰβὰν ἀπηχθάνετο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, νὰ σακατέψῃ ἕνα νέον ποῦ δὲν μισοῦσε οὔτε ζητοῦσε ἐκδίκησι, καὶ θεωροῦσε γιὰ τρελλό.

Ὁ Γιάννης Μαριὼν σὰν παλαιὸς στρατιώτης δὲν ἔνοιωθε ἀπὸ τέτοιες τύψεις συνειδήσεως.

Ὁ Ἰβὰν ποῦ τοῦ εἶχε περάσει ὁ θυμὸς δὲν ἐξηγοῦσε γιατὶ ἕνα γαρύφαλλο νὰ ἐξαγριώσῃ τόσον τὸν ἀντίπαλόν του καὶ ἐλυπεῖτο νὰ σκοτώσῃ ἕνα ἄνθρωπο δωρεάν.

. . . .

Χαιρετιστήκανε οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, βαλθήκανε ὁ ἕνας ἀντικρὺ στὸ ἄλλο σὲ ἀπόστασι εἴκοσι βημάτων, καὶ οἱ μάρτυρες γεμίσανε τὰ πιστόλια καὶ τὰ δώσανε στοὺς ἀντιπάλους.

Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἀλφόνσον γιὰ νὰ τραβήξῃ ὁ πρῶτος.

Ὁ Ἰβὰν μὲ τὸ πιστόλι σηκωμένο στὸν ἀέρα καὶ τὸ μπράτσο στὸ κορμί του ἀκουμπισμένο, ἐπερίμενε ἀτάραχος. Ὁ Γιάννης Μαριὼν ὡμολόγησε ἀργότερα πῶς ἐδοκίμασε μιὰ τρομερὰ συγκίνησι ἐκείνη τὴ στιγμή.

Ὁ Ἀλφόνσος ἐτράβηξε καὶ τὸ καπέλλο τοῦ Ἰβὰν ἔπεσε κατὰ γῆς· Εὐτυχῶς ποῦ μόνον τὸ καπέλλο πῆρε τὸ βόλι, καὶ ἀνάπνευσε ὁ Μαρῆς.

Τώρα μὲ τὴν σειρά του ὁ Ἀλφόνσος στάθηκε περιμένοντας.

Μὰ ὁ Ἰβὰν ἀντὶ νὰ τραβήξῃ, γύρισε πρὸς τοὺς μάρτυρας καὶ εἶπεν:

—Θὰ μὲ δικαιώσετε τώρα Κύριοι ποῦ ἤθελα ἡ μάχη νὰ γενῇ μὲ τὸ σπαθὶ γιατὶ θὰ ἐξίσωνε τὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἀπ' τὰ δύο μέρη. Τώρα ποῦ ἐδοκίμασα τὸ βόλι τοῦ ἀντιπάλου μου, ἐπιτρέψατέ με νὰ σᾶς ἀποδείξω πῶς μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τραβήξω ἐπάνω του:

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ἀλφόνσον.

—Πάρε τὴν πίπα σου τοῦ εἶπε ὁ Ἰβὰν καὶ κοίτταξέ με καλὰ στὰ μάτια:

Ὁ Γιάννης μὲ τὴν πίπαστό στόμα στάθηκε ἀντικρυ στὸν Ἰβάν. Ἀμέσως ἀκούσθηκε μιὰ πιστολιὰ καὶ τὸ ἄκρον τῆς πίπας ἔγινε κομμάτια. Ὁ Ἀλφόνσος ἐθαύμασε τὴν δεξιότητα τοῦ Ἰβὰν καθὼς καὶ τὴν γενναιότητα τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἂν ὁ Ἀλφόνσος ἤτανε ζωηρὸς καὶ ἐπιπόλαιος, εἶχε ὅμως καλὴ καρδιά.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Ἰβὰν καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι του καὶ εὐγενῶς τοῦ προσέφερε τὴν φιλίαν του.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἀγκαλιασμένοι ἐγύρισαν στὸ Παρίσι.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὅταν στὸ ἴδιο καφενεῖον πέρνανε τὸν καφέ τους ὁ Ἰβὰν ἔμαθε γιατὶ τὸ γαρύφαλλο τὸ ἄσπρο ἔγινε αἰτία μελαγχολίας. Εἶχε μπῇ στὸ καφενεῖον μὲ τὸ γαρύφαλλο τὸ ἄσπρο, σύνθημα τῶν πρῴην Βασιλειῶν μέσα σὲ καφενεῖον Ἐλευθεροφρόνων, καὶ μετὰ δεκα-πέντε μόλις μέρες ἀπὸ τὴν καθιέρωσιν τῆς τριχρόου σημαίας!!!

Δὲν χρειάζετο περισσότερα γιὰ νὰ πιστεύσῃ ὁ Ἀλφόνσος, θερμοκέφαλος ὅπως ἦτανε, πῶς τὸν προκαλοῦν....

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Ἰβὰν χάρις στὴν ἐπιρροὴν τοῦ Ἀλφόνσου διωρίστηκε εἰσπράκτωρ γενικὸς στὴ Βρετάνην.

—Τί εἶνε ἔλεγε ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου! ἔλεγε στὸν Γιάννη Μαριὼν μεταβαίνων στὴν νέαν θέσιν του. Γιὰ ἕνα λουλοῦδι κόντεψα νὰ χάσω τὴ ζωή μου, καὶ γιὰ μιὰ πίπα σπασμένη ἰδοὺ ἐγὼ εἰσπράκτωρας! . . .

FR. DESPRANTES

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

50 λεπτὰ ἡ λέξις

Δήλωσις. Μὲ κορίτσια ἀνεπτυγμένα καὶ καλῶν οἰκογενειῶν ἐπιθυμῶ νὰ γνωρισθῶ. Ὅποια δεσποινὶς ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ γράψῃ θὰ δεχθῶ εὐχαρίστως τὴν ἁγνὴ φιλία της. Γράψατε Mr P. Stillis 448 n. Matn Si. Winston Salem n.s. u.s.a.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ νέας καλῶν οἰκογενειῶν καὶ μὲ ἀνωτέρους πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικούς. Σκοπὸς ἡ γνωριμία. Γράψατε Κωνσταντόπουλον Box 137 Marlboro Mass. u s.a.

—Νινέτα. Χαῖρε. Ἐλπίζω καὶ περιμένω! Θάλησμονηθῶ τοιουτοτρόπως; Σταμ. Βότσης.

—Ἀπολυθεὶς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ παρακαλῶ τοὺς ἀλληλογραφοῦντας μὲ ἐμὲ ὅπως ἀποστέλλωσιν τὰς ἐπιστολάς των εἰς τὴν κάτωθι διεύθυνσιν: Παπουτσῆν Ἀντώνιον Μονόδμον Αὐλῶνος Εὐβοίας.

—Δημήτριον Καλαφάτην. Ἔγραψα τετράκις, ἀπάντησίν σας δὲν ἔλαβον· φοβοῦμαι κατακράτησιν. Ἐξηγήσατε μέσῳ «Σφαίρας» ἀνησυχῶ. Πριγκίπισσα Ἀφρικάνα.

—Ἀνταλλάσσω πάντοτε σοβαρῶς πλὴν Μεγάρων Κούλα Γ. p. r. Μέγαρα

—Μὲ χήρας πλουσίας ζητῶ ἀλληλογραφίαν δι' ἕνα εὐγενῆ σκοπόν. Γράψατε «Διανοούμενον», Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Νεαρὸ τεχνιτάκι αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν πανταχόθεν. Ὅποια πρωτογράψει θὰ λάβῃ τὴν φωτογραφίαν μου. Πρώτην ἐπιστολὴν ἀποκαλύπτομαι. Δὲν ἀποκλείονται καὶ προσφυγοποῦλες. Γράψατε «Κόκκινον Κύκλον» p. r. Πειραιᾶ.

—Νέος 19 ἐτῶν ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς. Προτιμῶνται προσφυγοποῦλες οὐχὶ ἀνωτέρας τῶν 20 ἐτῶν· ὅποια πρωτογράψῃ, θὰ τῆς χαρίσω ἕνα πολύτιμο δῶρον. Γράφατε Ν. Μελάν. Ἱερὰ ὁδός, ἀριθ. 50.— Ἐνταῦθα.

—Ἕνα παιδάκι, ποῦ ἔπεσε ἀπὸ μικρὸ στὰ βάσανα, ζητεῖ παρηγοριὰ ἀπὸ μικροῦλες δεσποινίδες Προτιμῶνται προσφυγοποῦλες Παγκρατίου, Νέας Σμύρνης, Ποδαράδων. Γράψατε, Ζὰκ Τσάκωναν. Ἱερὰ ὁδὸς 49.— Ἀθῆναι.

—Τοὺς φίλους συναδέλφους Εὐάγγελον Τσιριχάκην, Διονύσιον Μανέντην καὶ Ἄγγελον Μεταξᾶν παρακαλῶ νὰ μοὶ γνωρίσωσι διευθύνσεις των Char Galiatsatos p.r. Alexandrie.

—Δύο νέοι μορφωμένοι ἀχώριστοι φίλοι ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδας ὁμοίας 17 19 ἐτῶν. Γράψατε Ποσειδῶνα Ἀσημακόπουλον p.r. 1ον Παράρτημα Ἐνταῦθα.

Α... Ὥστε δὲν ἐκαταλάβατε ἀκόμη; Πιστεύω ὅτι ἐξηγήθην καὶ ἐδικαιολογήθην μάλιστα προσωπικῶς. Γιῶργος.

—Εἰς τὸ νέον Καφεζυθοζαχαροπλαστεῖον τοῦ κ. Δημητρίου Περδίκη, Ἱερὰ ὁδός, ἔναντι Λυτοκινήτου, εὑρίσκετε ἄκραν περιποίησιν, τιμὰς ἀνθρωπινὰς καὶ καθαριότητα ἀπαστράπτουσαν.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ

ΝΕΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ

Λίνα Μεϊντῆ, ἐκ Πειραιῶς. Ταλὰν εἰς τὴν Μουσικήν. (Ἡ ὑποψηφιότης τη. προτείνεται ὑπὸ τοῦ κ. Τάσου Ζαχαρία).

Νικόλαος Κυριαζῆς, Ἀθῆναι Ταλὰν εἰς τὴν φιλολογίαν.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΨΗΦΟΙ

Λίνα Μεϊντῆ: Τάσος Ζαχαρίας 250. Μ.Ξ 50.
Νικόλαος Κυριαζῆς: Ἀθηνᾶ Δαλαούνη 1.
Εἰρήνη Πουλάκη: Α. Λέανδρος 250.
Τζὰκ Νέγκυ: Γιαννης Μελᾶς 2.
Ἀντρέας ἄγνωστος: Τσιγγανα 20.
Λευκὴ Κοπανέλλη: Κρινολευκον ἀγόρι 6.

Ο ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ

ΑΣΜΑ

Δημ. Κυριακόπουλος 1.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ

Εὐάγγελος Τσιριχάκης 40, Νῖκος Ἐξάρχου 13.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Γιάννης Λεύτζης 2, Θέμος Γιούλῆς 67, Τζὰκ Νέγκυ 267, Τάκης Κωνσταντινίδης, Μίμης Βρεττὸς 19, Λιλὴ Παπακωνσταντίνου 15, Κων. Μποῦζος 1, Λευκὴ Κοπανέλλη 170 Μάριος Οἰκονόμου 5, Φράγκ, Γ. Ραγκούσης 1, Ἀρμάνδος Λιακόπουλος 145, Ἀνάργυρος Πλαστήρας 1, Εὐστράτιος Τζεβγουλῆς.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Γιάννης Νόστιμος 79.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Λάμπης Αὐγερινὸς 85, Κόμης Προεστόπουλος 4.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Εἰρήνη Πουλάκη 414, Νυκτοβάτης 5, Νῖκος Ε Μ, Βασιλ. Ράλλης 1, Μαίρη Γεωργακοπούλου 10, Ἰωάννης Πουλάκης, Δημ. Σκμ., Νίτσα Οἰκονόμου 257, Ἀρμ. Στεφανίδου, Τιτίκα Πανταζίδου, Ροζίττα 100. Λίνα Μεϊντῆ 300.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἄστρον τῆς αὐγῆς, Κώστας Κοφινιώτης 50, Νεκρολούλουδο 78.

ΡΗΤΟΡΙΚΗ

Ἠλ. Ἐ. Δημητριάδη

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἰσμήνη Φραγκιὰ 1285, Γιάννης Μάννος, Μίμης Καβαλλιεράτος 3, Χορταριασμένος τάφος 34, Ἀνδρέας Τιγκαράκης 772, Μιχαὴλ Λεὸς 1 Τάκος Νίτσας 152, Τάσος Σεραό, Jean Vels 4, Θεοδ. Τζινιέρης, Ἄλκις Ροδοφύλλης 9, Ἀνδρέας Ἄγνωστος 31 Γιῶργος Ἀλμπέρτος. Νικόλαος Κυριαζῆς 7.

ΧΟΡΟΣ

Δέλα Βλασοπούλου 5.

ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑ

Καλαφάτης 2. Ἰωαννάκης 20.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Λίνα Μεϊντῆ, ψῆφοι 300 δραχ. 300.

ΕΝΘΥΜΗΘΗΤΕ ΟΤΙ

Ἡ ψηφοφορία λήγει τὴν 2αν Ἀπριλίου καὶ τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 4ης Ἀπριλίου.

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ
ΚΑΙ
Κ. ΚΟΥΒΑΝΙΔΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 21
Ἀφίχθησαν πουλλίνες μάλλινες εἰς μεγάλην συλλογὴν καὶ εἰς ὅλα τὰ χρώματα.

ΓΙΑΤΙ ΕΓΙΝΕ ΛΗΣΤΗΣ Ο ΓΙΑΓΚΟΥΛΑΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΩΡΑΙΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝ
ΤΟ ΘΥΜΑ ΜΙΑΣ ΤΡΟΜΕΡΑΣ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΩΣ
Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΕΡΟΥ ΛΗΣΤΑΡΧΟΥ

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΙ ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ὁ ἀντεραστὴς

Εἰς τὸ χωρίον Μεταξᾶ τῆς Μακεδονίας, ἡ Εὐαγγελία Τσικνιᾶ, ἀγαποῦσε πρὸ δύο ἐτῶν, τὸν νεαρώτατον τότε γεωργὸν Φώτη Γιαγκούλα. Καὶ ὁ ἔρως των αὐτός, ἔρως πραγματικὰ μεγάλος καὶ ἁγνός, θὰ κατήλγεν εἰς μίαν γλυκυτάτην εὐτυχίαν, ἐὰν δὲν εἰσήρχετο εἰς τὸ μέσον μία ζηλόφθονος ψυχή.

Ἡ καλλονὴ τῆς Εὐαγγελίας εἶχε συγκινήσῃ τὸν παντοπώλην τοῦ χωρίου Μεταξᾶ, ὀνόματι Στάμον Γκέκαν. Διὰ μυρίων τρόπων ὁ Στάμος προσεπάθει νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν τῆς ὡραίας Εὐαγγελίας, ἀλλ' ἐκείνη, ὁσάκις τὸν συνήντα, ἀπέστρεφε μὲ ἀηδίαν τὸ πρόσωπον, Πολλάκις ὁ Στάμος ἀπεπειράθη, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ φίλων του νὰ τὴν ἁπαγάγῃ. Πάντοτε ὅμως εὕρισκεν ἀντιμέτωπόν του τὸν Φώτην, καὶ ἠναγκάζετο νὰ ἐπιστρέφῃ ἄπρακτος.

Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν, ἡ Εὐαγγελία, τῆς ὁποί . ὁ ἔρως πρὸς τὸν Φώτην ἀπετέλει δι' αὐτὴν τὰ ἄχραντα μυστήρια τῆς ψυχῆς της, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς ἑκάστοτε ἐνοχλήσεις τοῦ Στάμου, ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀπειλήσῃ, ὅτι ὁ Φώτης θὰ τὸν ἐφόνευεν, ἐὰν δὲν ἀπεφάσιζε νὰ τὴν ἀφήσῃ ἥσυχον.

— Πᾶρε το ἀπόφασιν, τοῦ εἶπε, πῶς δὲν σὲ θέλω. Ἐγὼ θὰ πάρω ἄντρα μου τὸν Φώτην.

—Μὰ δὲν τόν θέλει ὁ πατέρας σου, εἶπεν ὁ Στᾶμος.

—Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά. Κι' ὁ πατέρας μου νὰ μὴν τὸν θέλει,ἀκόμα κι'ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος, ἐγὼ τὸν Φώτη θὰ κάνω ἄντρα μου.

—Ἔτσι λοιπόν ; ἐγρύλλισεν ὁ Στάμος. Ἀγαπᾷς τὸν Φώτη ὥμορφη Εὐαγγελία; Καλά. Ἀγαπᾷς ἐκεῖνον, ἀλλὰ μένα θὰ πάρῃς γιὰ ἄνδρα σου, ἐμένα θὰ στεφανωθῇς,

Ἕνα τρομερὸν σχέδιον

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Στάμος ἤρχισε νὰ σκέπτεται πῶς θὰ ἐξεδικεῖτο διὰ τὴν βαρεῖαν περιφρόνησιν τῆς Εὐαγγελίας.Πρὸ παντός. κατέληξε σκεπτόμενος, ἔπρεπε ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ Φώτη Γιαγκούλα καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ εὕρῃ τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ τὸ κατώρθωνε.

Ἀπεφάσισε νὰ κλέψῃ τὸ μαχαῖρι τοῦ Γιαγκούλα, νὰ δολοφονήσῃ μ' αὐτὸ ὁποιον θὰ εὕρισκε συγγενῆ τῆς Εὐαγγελίας, νὰ πιστευθῇ ὅτι τὸ ἔγκλημα τὸ διέπραξεν ὁ Γιαγκούλας, νὰ περιμένῃ ὕστερον τὴν σύλληψιν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ Φώτη καὶ αὐτὸς νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν κατάκτησιν τῆς ὡραίας Εὐαγγελίας.

Ὁ πατέρας τῆς Εὐαγγελίας, ὁ Πᾶνος Τσικνιᾶς δὲν ἐθεώρει τὸν Φώτην ὡς γαμβρόν του. Πολλάκις εἶχεν ἐπιπλήξει δριμύτατα τὴν κόρην του λόγῳ τῶν σχέσεων, τὰς ὁποίας εἶχε συνάψει μετα τοῦ πτωχοῦ γεωργοῦ. Εὐκατάστατος αὐτὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ κάμῃ γαμβρόν του ἕνα φτωχόπαιδο, ἕναν ἄνδρα χωρὶς οἰκογενειακὰς παραδόσεις,

Τοιαύτας σκέψεις ἔχων ὁ πατὴρ τῆς Εὐαγγελίας Πᾶνος Τσικνιᾶς ἐμίσει τὸν Φώτην ὁ ὁποῖος ἤρχετο ν' ἀνατρέψῃ τὰ σχέδιά του.Τὸ μῖσος αὐτὸ ὁ Στάμος ἐθεώρησε καλὸν νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῇ καὶ ἔλαβε τὴν σατανικὴν ἀπόφασιν νὰ φονεύσῃ τὸν πατερα τῆς Εὐαγγελίας, βέβαιος ὅτι τὸ ἔγκλημα θ' ἀπεδίδετο εἰς τὸν Φώτην.

Τὸ ἔγκλημα

Τὴν βραδειά, καθ' ἣν ἔλαβε χώραν τὸ ἀπαισιον ἔγκλημα, ἡ Εὐαγγελία εἶχε συναντηθῇ εἰς τὸν κῆπον τοῦ σπητιοῦ της μὲ τὸν ἐραστήν της τὸν Φώτην. Ὁ Φώτης εἶχεν ἔλθει διὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν μνηστήν του, ἐπειγόμενος νὰ μεταβῇ εἰς Αἰκατερίνην διὰ νὰ πωλήσῃ μερικοὺς σάκκους χριθῆς:

Οἱ δύο ἔρασταὶ ἔσφιξαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας, ἀντήλλαξαν σωρείαν φιλημάτφν, ὡρκίσθησαν ἔνδακρεις αἰωνίαν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν καὶ ἐχωρίσθησαν.

Ὁ Φώτης ἔφυγε πρῶτος. Εἰς τὴν θύραν ὅμως τῆς ἐξόδου εὑρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ πατρὸς τῆς Εὐαγγελίας, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσταμάτησε καὶ ἄρχιζε νὰ τὸν ὑβρίζῃ σκαιότατα

Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην μιὰ σκιὰ ὀλισθαίνουσα ἐπλησίασε ἐκ τῶν ὄπισθεν τὸν πατέρα τῆς Εὐαγγελίας. Ἕνα μαχαῖρι ὑψώθη καὶ ἀστραπιαίως ἐκαρφώθη τετράκις εἰς τὴν ὀσφὺν τοῦ γέροντος πατρός.

Ὁ Φώτης πτοηθεὶς ἀπὸ τὴν τρομερὰν ἐκείνην σκηνήν, τῆ. ὁποίας δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ λεπτομερῆ συναίσθησιν, ἐτράπη εἰς φυγήν, ἐνῷ ὁ δυστυχὴς Πάνος πιπτων πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐξέβαλλε σπαρακτικὰς οἰμωγάς.

Ὁ Πάνος Τσικνιᾶς, καίτοι βαρύτατα πληγεὶς δὲν εἶχε ἀποθάνῃ ἀκόμη. Κατέβαλλε ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν κι' ἐφώναξε τὴν κόρη του. Ἡ Εὐαγγελία ἔσπευσεν ἔντρομος

Ἡ μνηστὴ τοῦ Γιαγκούλα Εὐαγγελία Τσικνιᾶ καὶ ὁ ἀντεραστὴς τοῦ Γιαγκούλα Στάμος Γκέκας.

καὶ εὑρέθη αἴφνης πρὸ τοῦ ἀπαισίου θεάματος τοῦ πατρός της ἀσπαίροντος ἐκεῖ καταγῆς καὶ πλέοντος εἰς τὸ αἷμά του.

—Πατέρα μου, ἐφώναξεν, ἀγαπημένε μου πατέρα τί ἔπαθες ;

Μ' ἐσκότωσε ἐψιθύρισεν ὁ γέρο Πᾶνος, μ' ἔφαγε τὸ σκυλί.

—Ὄχι, ὠλόλυζεν ἡ ἀτυχὴς νέα Δὲν ἔχεις τίποτε.

Ὁ ἑτοιμοθάνατος τῆς ἥρπασε τὸ χέρι καὶ τῆς τὸ ἔσφιξε μέσα στὰ παγωμένα χέρια του.

—Εὐαγγελία, ἐψέλλισε μὲ σβυμένην φωνήν, ὁρκίσου με ὅτι θα τὸν ἐκδικηθῇς.

—Ὁρκίζομαι, ἐψιθύρισεν ἡ νέα. Θὰ τὸν ἐκδικηθῶ ὅποιος κι' ἂν εἶναι. Θὰ τὸν ἐκδικηθῶ σκληρὰ κι' ἀπάνθρωπα. Ὁρκίζομαι·

Ἔσκυψε τώρα πλησιέστερον πρὸς τὸν πατέρα της, καὶ μὲ φωνὴν πνιγομένην μέσα εἰς τοὺς σπαρακτικοὺς λυγμοὺς τοῦ εἶπε :

— Πατέρα, ποιὸς ἦταν ὁ κακοῦργος ; ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποῦ σ' ἐσκότωσε;

Ὁ ἑτοιμοθάνατος συνεκέντρωσεν ὅλας τὰς δυνάμεις, ποῦ τοῦ ὑπελείποντο, κατώρθωσε νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ νὰ κινήσῃ τὰ ὠχρά του χείλη εἰς ἕνα μόνον ψιθυρισμόν.

— Ὁ Φώτης Γιαγκουλας, αὐτὸς μ' ἐσκότωσε !

Τὰ βουρκωμένα μάτια τῆς Εὐαγγελίας ἐσκοτίσθησαν.

— Πατέρα, ἀνεβόησεν. ὡσὰν τρελλή, ποιὸς εἶπες; ποιός; ὁ Φώτης ;

— Ναί, ἐβεβαίωσε δευτέραν τώρα φορὰν ὁ γέρων. Ὁ Φώτης Γιαγκούλας.

Κ' ἐξεψύχισε.

Περιττὸν εἶναι νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ φονεὺς τοῦ πατρὸς τῆς Εὐαγγελίας, ἦτο ὁΣτάμος Γκέκας, ὁ ζηλόφθονος ἀντεραστὴς τοῦ Φώτη Γιαγκούλα.

Ὁ σατανικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος μετὰ τὸ ἔγκλημά του ἐκρύφθη εἰς τὸν κῆπον τῆς οἰκίας τοῦ θύματός του, μεθ' ὃ, ὅταν ὁ νεκρὸς τοῦ γέροντος μετεφέρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του ἔσπευσε καὶ αὐτός, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ δολοφόνος, διὰ νὰ παράσχῃ τὰς βοηθείας του εἰς τὴν θρηνοῦσαν Εὐαγγελίαν.

Κατόπιν ἔσπευσεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ εἰδοποίησεν τὸν ἀστυνόμον, ὁ ὁποῖος ἀμέσως, συνοδευόμενος ὑπὸ πέντε χωροφυλάκων, ἔσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέρο Πάνου.

Ἀνεῦρε τὸ μαχαῖρι, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγένετο τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ ἐπέδειξεν εἰς τοὺς παρισταμένους. Πρῶτος τὸ ἐπῆρεν ὁ Στάμος Γκέκας καὶ τὸ ἐξέτασε.

—Εἶναι τοῦ Φώτη Γιαγκούλα, ἐβεβαίωσε.

—Αὐτουνοῦ, ἐπεκύρωσαν καὶ οἱ ἄλλοι.

Ὁ ὅρκος τῆς Εὐαγγελίας.

Οἱ χωροφύλακες ἐκίνησαν σιὰ νὰ συλλάβουν τὸν δολοφόνον. Ὁ Σταμάτης Γκέκας ὅμως τοὺς ἀνεχαίτισε λέγων :

—Μὴ πᾶτε σπίτι του, γιατὶ θὰ κάνετε ἄδικα τὸν κόπο. Ἡ δόλια του ἡ ἀδερφὴ εἶναι βαφειὰ ἄρρωστη κι' ἀπὸ τὸ φόβο της μπορε νὰ πεθάνῃ. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ κι' ὁ Φώτης θἄχῃ φύγῃ τώρα γιὰ τὴν Κατερίνη ὅπου ἔχει δουλειά. Περιμένετε νὰ γυρίσῃ κι' ὕστερα τὸν πιάνετε,

Οἱ συγγενεῖς τοῦ Πάνου Τσικνιᾶ, μένεα πνέοντες ἐναντίον τοῦ δολοφόνου, ὡρκίσθησαν νὰ ἐκδικηθοῦν κατὰ τὸν σκληρότερον τρόπον τὸν θάνατον τοῦ γέροντος. Καὶ ὁ Στάμος Γκέκας ἀποθρασυνθεὶς τελείως. τοὺς ἐβεβαίωνεν ὅλους αὐτοὺς ὅτι θὰ τοὺς ἐβοήθη εἰς τὴν ἐκδίκησίν των.

Ἡ Εὐαγγελία, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἀρχήν, ἠθελε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ πατήρ της, ἠπατήθη συνετρίβη τώρα τελείως, ὁπότε ἡ ἐνοχὴ τοῦ ἀγαπημένου της ἐθεωρεῖτο ἀποδεδιγμένη.

Ἔκλαιεν ἐπάνω εἰς τὸ πτῶμα τοῦ προσφιλοῦς της πατρός. Ὅταν ὅμως συνῆλθε καὶ ἀνελογίσθη τὸν ὅρκον της, ὅταν ἀντελήφθη τὸ μέγεθος τοῦ κακουργήματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εἶχε διαπράξει ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευεν ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἠσθάνθη τότε τὴν συνείδησίν της νὰ ἐξεγείρεται.

—Ὡρκίσθηκα νὰ σ' ἀγαπῶ πάντα, Φώτη Γιαγκούλα, ἐφώναξε. Τώρα ὡρκίσθηκα νὰ σ' ἐκδικηθῶ καὶ θὰ σ' ἐκδικηθῶ. Θὰ σ' ἀγαπῶ ἐν' ὅσο ζῶ, ἀλλὰ καὶ θὰ σὲ καταστρέψω. Ναί, ἀγαπημένε μου φονιά. Θὰ στρώσω μὲ νεκρολούλουδα τὸ δρόμομου καὶ πάνω στὸ κεφάλι σου στὸ ὡραῖο σου κεφάλι θὰ βάλω στεφάνι ἀκάνθινο, Φώτη Γιαγκούλα.

Ἡ σύλληψις

Ὁ Φώτης, καταλυπημένος ἀπὸ ὅσα εἶχαν συμβῇ καὶ ἀπὸ ὅσα εἶχε δῇ τὸ κατηραμένο ἐκεῖνο βράδυ τσῦ φόνου, δὲν μετέβη εἰς Κατερίνην, ὅπως εἶχεν ἀποφασίσῃ, ἀλλά, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ γιατὶ ἔτρεξε καὶ ἐκρύβη εἰς ἕνα συγγενικό του σπίτι. Εἰς τὸ σπίτι αὐτὸ μετὰ δυὸ ἡμέρες, ὡδήγησε τοὺς χωροφύλακας ὁ Στάμος Γκέκας. Ὅταν ὁ Φώτης εἶδε τοὺς χωροφύλακας, ἠπόρησε. Ὅταν ὅμως ἤκουσενὅτι ἡ δολοφονία τοῦ πατρὸς τῆς Εὐαγγελίαςἀπεδόθη εἰς αὐτὸν καὶ ὡμολόγησιν ὡς φονέα του ὁ γέρο Πάνος, ἐκρημνίσθη εἰς ἀχανὲς βάραθρον.

—Τί ; ἀνέκραξεν ἀναπηδῶν ; Ἐγὼ ὁ Φώτης Γιαγκούλας δολοφόνος ;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Τύποις «ΚΑΔΜΟΣ» Γεωργίου Ρόδη.—Ρόμβης 16.